

149. ÅRGANG • NUMMER 12 • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • DECEMBER 2000
LIAHONA

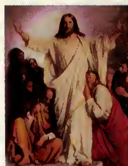
149. ÅRGANG • NUMMER 12 • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • DECEMBER 2000

LIAHONA

PÅ OMSLAGET
Vejen til Betlehem,
af Joseph Brickley

ARTIKLER

SE SIDE 10

***LILLE LIAHONAS* FORSIDE**
Illustreret af Thomas S. Child

ISÆR FOR UNGE

SE SIDE 2

LILLE LIAHONA

SE SIDE 34

December 2000 149. årgang. Nummer 12
LIAHONA 20992 110
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

De Tolvs Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Redaktør: Dennis B. Neuenschwander
Vejledere: L. Lionel Kendrick, Yoshihiko Kikuchi, John M. Madsen

Undervisningsafdelingen:
Adm. direktør: Ronald L. Knighton
Redaktionel leder: Richard M. Romney
Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Redaktion:
Chefredaktør: Marvin K. Gardner
Assisterende chefredaktør: R. Val Johnson
Redaktør: Roger Terry
Assisterende redaktør: Jenifer Greenwood
Koordinator: Shannon B. Booth
Tidsskriftasssistent: Collette Nebeker Aune

Design:
Grafisk leder, tidsskrifter: M. M. Kawasaki
Art Director: Scott Van Kampen
Seniordesigner: Sharri Cook
Designere: Thomas S. Child, Randall J. Pixton
Produktionsleder: Jane Ann Peters
Produktion: Reginald J. Christensen, Kari A. Couch, Denise Kirby, Kelli Pratt, Claudia E. Warner
Digital Prepress: Jeff Martin

Tryk-og distributionsafdeling:
Leder: Kay W. Briggs
Distributionschef: Kris T. Christensen

Liahona:
Redaktør: Svend Aage Andersen
Redaktionens adresse: Translation Division, Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg, Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51
Kirkenyt: Lene Henriksen

Tegning af abonnement eller adresseændring kan foretages enten ved henvendelse til din tidsskriftsrepræsentant eller direkte til Nordisk Servicekontor, Utlandagatan 24, S-412 80 Göteborg. Tlf 0046- 31 77 88 976. Fax 0046-31 16 55 29. Abonnementsprisen på DKK 85 pr. år (inkl. moms og porto) betales direkte i menigheden under »Andet«. Skriv: »Liahona«.

Indsend manuskripter og spørgsmål til *Liahona*, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA. eller med e-mail til CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bulgarsk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fijiansk, finsk, fransk, haitisk, hiligaynon, hollandsk, ilokano, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, kiribati, kinesisk, koreansk, lettisk, litauisk, malagassisk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, spansk, svensk, tagalog, tahitisk, thai, tjekkisk, tongansk, tysk, ukrainsk, ungarsk og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

For readers in the United States and Canada:
December 2000 Vol. 149 No. 12. LIAHONA (USPS 311-480) Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $15.50 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #1604821)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

LIAHONA VAR EN HJÆLP TIL AT UDBREDE EVANGELIET

Den 25. januar 2000 døde min mor. Hun var ikke medlem af Kirken, men hun havde levet et hæderligt liv. Mange venner og slægtninge var ikke til at trøste, og de forstod ikke, at døden er en del af livet. Min søster og jeg, som er medlemmer af Kirken, fik mulighed for at fortælle dem om evangeliet og frelsesplanen. De var meget interesserede og ville gerne vide mere om vores religion. Jeg havde ikke meget tid til at forklare dem det hele, men jeg fik givet dem nogle eksemplarer af *Liahona* (spansk).

Nu underviser missionærerne mine søstre og deres familier, som ikke er medlemmer af Kirken. Det har været vidunderligt at fortælle andre om evangeliet og også at have et tidsskrift, der rummer budskaber, som giver trøst i vanskelige tider.

Margarita de Oliva,
Virreyes Gren, Litoral Stav i
Buenos Aires i Argentina

GAVEABONNEMENT PÅ *LIAHONA*

Jeg er så taknemlig for *Liahona* (tagalog). Jeg finder pragtfulde og gribende historier i det, som rører min ånd. Når jeg føler mig ked af det, læser jeg *Liahona* for at finde inspiration. Til tider græder jeg, nogle gange smiler jeg og andre gange føler jeg en indre fred, når jeg læser i det. Jeg ville så gerne dele denne overvældende følelse af fred med andre, så jeg gav mine venner, som ikke er medlemmer af Kirken, et abonnement på *Liahona*. Jeg ønskede, at de skulle nyde de velsignelser, som jeg modtager, hver gang jeg lukker bladet op.

Arjuna Razonable,
Sampaguita Ward i
Novaliches Stav i Filippinerne

Paroles du prophète actuel

TAKNEMLIG FOR MISSIONERING OG EN LEVENDE PROFET

Lige siden jeg blev døbt, har jeg bestræbt mig på at tage del i missioneringen. I dag virker jeg som fuldtidsmissionær i Kinshasa-missionen i Den Demokratiske Republik Congo. Jeg er taknemlig, fordi jeg har haft det privilegium at dele evangeliet med mange mennesker. Den vejledning, vi modtager fra Herrens inspirerede tjenere, har altid været en hjælp for mine kammerater og mig i dette arbejde.

Jeg er taknemlig for alt det, som vi modtager fra Herren gennem den levende profet, præsident Gordon B. Hinckley. Jeg blev meget rørt af at læse hans ord i aprifudgaven af *L'Ètoile* (fransk) i 1999 om kernen i missionering (se »Den levende profets ord«, *Liahona*, april 1999, s. 19). Jeg er taknemlig for de inspirerede ord, for de har hjulpet mig til at forstå meget om det værk, som vi er engageret i.

Ældste Timothèe Buanga,
Kinshasa-missionen i Den Demokratiske
Republik Congo.

Den forunderlige og sande beretning om julen

Præsident Gordon B. Hinckley

Der ville ikke være nogen jul, hvis der ikke havde været nogen påske. Jesusbarnet fra Betlehem ville blot være et barn som alle andre, hvis det ikke havde været for den forløsende Kristus i Getsemane have og på Golgata og opstandelsens triumferende realitet.

Hvor er julen dog en herlig tid. Hjerter blødgøres. Stemmer opløftes i bøn. Venlighed og barmhjertighed får en hædersplads i vores tilværelse. Der gøres mere for folk i nød. En aura af fred breder sig i vore hjem. Der opleves en grad af kærlighed, som vi ikke oplever på noget andet tidspunkt på året.

Sammen med jer har jeg som så mange andre i gennem næsten tre århundreder sunget Isaac Watts' tekst til George Frideric Händels musik:

Fryd dig, o jord, bered dig nu,
tag mod din konge stor.
Lad hvert et hjerte frydes i himmel og på denne jord,
med engle stemme i …

Jubler med fryd! Til Herrens pris
lovsang nu lyde skal,
mens alt omkring på mark, i skov, på bjerget højt
og dybt i dal vil også synge med …
(*Salmer og sange*, nr. 124)

TIL VENSTRE: DETALJE FRA HYRDERNES BESØG, AF HENRI LEROLLE; *TIL HØJRE: JESUS SAGDE TIL HENDE: »MARIA!«*, AF WILLIAM WHITAKER

Jeg føler mig meget ydmyg, når jeg tænker på min himmelske Faders store kærlighed. Hvor er jeg taknemlig for at vide, at Gud elsker os. Den kærligheds ufattelige omfang kom til udtryk i den gave at hans Enbårne Søn kom til verden for at indgyde os håb i hjertet, tilføre vores forhold venlighed og omsorg, og frem for alt frelse os fra vore synder og lede os på den vej, der fører til evigt liv.

Hvor er den krønike dog vidunderlig, som begyndte med englenes sang ved Betlehem og endte på det frygtelige kors på Golgata. Intet andet liv kan måle sig med hans.

Hvor er den krønike dog vidunderlig, som begyndte med englenes sang ved Betlehem og endte på det frygtelige kors på Golgata. Intet andet liv kan måle sig med hans. Han var det eneste fuldkomne menneske, som har vandret på denne jord, indbegrebet af ypperlighed, det enestående eksempel på fuldkommenhed.

Jeg fatter kun i begrænset omfang betydningen af hans forsoning. Jeg kan ikke begribe den fuldtud. Den er så uendelig i sin udstrækning, og dog så dybt personlig, at dens virkning overgår vores forstand.

»O, du veltalende, storslåede og mægtige død!« sagde sir Walter Raleigh, da han skulle henrettes i Tower i London.

Jeg husker, at jeg engang talte ved en god mands begravelse. Han var en god ven, hvis godhed havde inspireret mig til at yde lidt mere. I gennem årene havde jeg oplevet hans smil, hans venlige ord, hans fremragende åndsevner og hans vidtfavnende virke for andre. Og så døde han, der havde været så klog og god, ganske pludseligt. Jeg så på hans livløse legeme. Der var hverken genkendelse, bevægelse eller ord at spore. Dødens skygge havde så omsluttet ham og ændret ham.

Jeg så op på den grædende enke og hendes børn. De vidste, ligesom jeg vidste, at de aldrig mere i dette liv skulle høre hans stemme. Men en vidunderlig sød ånd, der var ganske ubeskrivelig, gav os fred og trøst. Den syntes at sige: »Stands, og forstå, at jeg er Gud« (Sl 46:11).

Den syntes endvidere at sige: »Tag det roligt. Det er alt sammen en del af min plan. Ingen undgår døden. Selv min elskede Søn døde på korset. Men ved at gøre det blev han opstandelsens herlige førstegrøde. Han fjernede dødens brod og berøvede graven dens sejr.«

I mit sind kunne jeg høre Herren tale til den sørgende Marta: »Jeg er opstandelsen og livet; den, der tror på mig, skal leve, om han end dør. Og enhver, som lever og tror på mig, skal aldrig i evighed dø« (Joh 11:25–26).

Til syvende og sidst, når verdenshistorien gennemgås, når menneskets inderste dybder ransages, vil intet være så vidunderligt, så majestætisk, så fantastisk som denne nådegerning, hvor Den Almægtiges Søn, Prinsen i Faderens kongerige, han, der engang havde talt som Jahve, han, der havde indvilget i at komme ned til jorden som et spædbarn født i Betlehem, gav sit liv i fornedrelse og smerte, så alle Guds sønner og døtre til alle tider, der alle skal dø, kan opstå og leve evigt. Han udrettede noget for os, som vi ikke selv kunne gøre.

Jeg har en lille historie, som jeg holder af at fortælle. Det er en slags lignelse. Jeg kender ikke dens forfatter. Måske er den særlig interessant for vore børn. Jeg håber, at den vil kunne mane til eftertanke for os alle.

»For mange år siden lå der en lille etværelseslandsbyskole oppe i Virginias bjerge, hvor drengene var så uregerlige, at ingen lærer havde kunnet styre dem.

En ung, uerfaren lærer havde ansøgt om stillingen, og den gamle skoleleder tog ham i øjesyn og sagde: ›Unge mand, er De klar over, at De kan se frem til en gang

TIL VENSTRE: KORSFÆSTELSEN, AF HARRY ANDERSON; TIL HØJRE: SÅ I KAN VIDE, AF GARY L. KAPP

øretæver? Alle de lærere, som vi har sendt derop, har fået en omgang.‹

›Den risiko tager jeg gerne,‹ svarede han.

Den første skoledag oprandt, og læreren var på sin post. En stor fyr ved navn Tom hviskede: ›Ham der behøver jeg ikke hjælp til. Ham kan jeg klare alene.‹

Læreren sagde: ›Godmorgen, drenge. Nu skal skolen begynde.‹ De råbte og gjorde nar af ham. ›Jeg vil gerne gøre det til en god skole, men jeg må indrømme, det kan jeg ikke, medmindre I hjælper mig. Lad os aftale nogle regler. Hvis I finder på dem, så skriver jeg dem op på tavlen.‹

En knægt råbte: ›Ingen tyveri!‹ En anden råbte: ›Møde til tiden‹. Til sidst stod der ti regler på tavlen.

›Nå,‹ sagde læreren, ›en lov er jo intet værd, hvis der ikke er knyttet en straf til den. Hvad skal vi gøre ved den, der bryder disse regler?‹

›Han skal have ti slag på ryggen, uden jakke på,‹ lød det fra klassen.

›Det er en hård straf, drenge. Er I nu sikre på, at I vil holde fast ved den?‹ En anden råbte: ›Jeg støtter forslaget‹. Så sagde læreren: ›Godt, så følger vi de regler. Ro i klassen!‹

Et par dage senere opdagede ›Store Tom‹, at hans madpakke var blevet stjålet. Man fandt tyven – en lille, sulten fyr på omkring ti år. ›Vi har fundet tyven, og han skal straffes i overensstemmelse med jeres regler – ti slag på ryggen. Kom herop, Jim!‹ sagde læreren.

Den lille, skælvende fyr gik langsomt op med sin overfrakke knappet helt op i halsen. Han tryglede: ›Hr. lærer, du må slå mig så hårdt, du kan, men tving mig ikke til at tage frakken af!‹

›Tag frakken af,‹ sagde læreren. ›Du var selv med til at aftale reglerne!‹

›Kære lærer, tving mig ikke til det!‹ Han knappede sin frakke op, og hvad opdagede læreren? Drengen havde ikke nogen skjorte på. Man kunne se hans lille, benede, forkrøblede krop.

›Hvordan skal jeg dog kunne få mig selv til at slå dette barn?‹ tænkte han. ›Men jeg er nødt til at gøre noget, hvis jeg skal holde styr på skolen.‹ Der var dødstille.

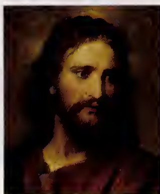
›Hvorfor har du ikke skjorte på, Jim?‹

Drengen svarede: ›Min far er død, og min mor er meget fattig. Jeg har kun én skjorte, og mor vasker den i dag. Jeg tog min storebrors frakke på for at holde varmen.‹

Læreren stod tøvende med spanskrøret i hånden. Så sprang ›Store Tom‹ op og sagde: ›Hr. lærer, hvis du ikke har noget imod det, så vil jeg godt tage Jims prygl for ham.‹

›Nuvel, der findes en lov, som siger, at en anden elev godt kan træde i en andens sted. Er vi enige om det?‹

Tom tog jakken af, og efter fem slag knækkede spanskrøret! Læreren stod med ansigtet begravet i sine hænder og tænkte: ›Hvordan kan jeg dog fuldføre dette frygtelig hverv?‹ Så hørte han klassen hulke, og hvad så han? Lille Jim havde lagt armene om Toms hals. ›Jeg er ked af, at jeg stjal din madpakke, Tom, men jeg var så sulten. Jeg vil elske dig, til jeg dør, fordi du tog mine prygl for mig! Ja, jeg vil altid elske dig!‹

Vores glæde ved denne højtid skyldes, at han kom til verden. Den fred, der stammer fra ham, hans uendelige kærlighed og en overvældende taknemlighed – alt det er indbegrebet af julen.

For nu at anvende en vending fra denne simple historie, så har Jesus, min Forløser, taget »mine prygl« for mig, og dine for dig.

Profeten Esajas erklærede:

»Men det var vore sygdomme, han tog, det var vore lidelser, han bar …

… Men han blev gennemboret for vore overtrædelser og knust for vore synder. Han blev straffet, for at vi kunne få fred, ved hans sår blev vi helbredt« (Es 53:4–5).

Dette er den forunderlige og sande beretning om julen. Jesu fødsel i Betlehem i Judæa er forordet. Mesterens treårige tjenestegerning er forordet. Det storslåede hovedindhold i historien er hans offer, den fuldstændig uselviske handling at dø en smertefuld død på Golgatas kors for at sone for alle menneskers synder.

Efterskriften er opstandelsens mirakel, der giver os vished om, at »ligesom alle dør i Adam, skal også alle gøres levende med Kristus« (1 Kor 15:22).

Der ville ikke være nogen jul, hvis der ikke havde været nogen påske. Jesusbarnet fra Betlehem ville blot være et barn som alle andre, hvis det ikke havde været for den forløsende Kristus i Getsemane have og på Golgata og opstandelsens triumferende realitet.

Jeg tror på Herren Jesus Kristus, den Evige og Levende Guds Søn. Der har ikke levet noget lige så storslået menneske. Ingen anden har ydet et offer, der tåler sammenligning med hans, eller skænket en velsignelse, der kan måle sig med hans. Han er verdens Frelser og Forløser. Jeg tror på ham. Jeg forkynder hans guddommelighed uden tøven eller forbehold. Jeg elsker ham. Jeg udtaler hans navn med ærefrygt og undren. Jeg tilbeder ham, som jeg tilbeder Faderen, i ånd og sandhed. Jeg takker ham og knæler for hans elskede Søn, der for så længe siden rakte armene ud til enhver af os og sagde: »Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile« (Matt 11:28).

Må enhver af jer få en glædelig jul. Men hvad der er endnu vigtigere, så håber jeg, at enhver af jer må tage sig tid, måske kun en time, til stille meditation og overvejelse af denne Guds Søns storhed og majestæt. Vores glæde ved denne højtid skyldes, at han kom til verden. Den fred, der stammer fra ham, hans uendelige kærlighed, som enhver af os kan føle, og en overvældende taknemlighed for det, som han frit skænker os, men som kostede ham så dyrt – alt det er indbegrebet af julen. □

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERNE

1. Dybden af vor himmelske Faders kærlighed til os ses i, at han skænkede sin Enbårne Søn, som blev sendt herned for at indgyde os håb i hjertet.

2. Intet er så vidunderligt, så majestætisk og så fantastisk, som Herrens storslåede forsoning, hvor han led, for at vi kunne opstå og leve evigt.

3. Vores glæde ved denne vidunderlige højtid skyldes, at han kom til verden, og at han tilbyder os sin fred og uendelige kærlighed.

DETALJE FRA KRISTUS OG DEN RIGE UNGE MAND, AF HEINRICH HOFMANN

Mere end lys og glade farver

Patricia Ch. Merlos

I månederne op til julen 1998 besluttede min mand og jeg, at vi ville fejre jul på en anden måde, end vi hidtil havde gjort. Tidligere havde vi fejret julen ved at mødtes med familie og venner, spist julemiddag sammen og åbnede vores gaver juleaften, sådan som det er skik i vores hjemland El Salvador.

Men det år følte vi et inderligt ønske om at lære vores to små børn julens sande betydning at kende. Vi ville have, at vores børn skulle vide, at julen er mere end lys og glade farver, mere end middage og festivitas, mere end indpakningspapir og sløjfer, mere end at pynte juletræ, mere end kram og gode ønsker.

Som juleaftenen nærmede sig, havde vi ikke helt besluttet, hvad vi skulle foretage os den aften, men jeg følte mig fri for den stress, som normalt overvælder mig i julen. Vi besluttede, at vi ikke ville gå ud med vores venner den aften eller lave nogle andre aftaler. I stedet ville vi fejre aftenen i ro og fred som familie. Vores tanker skulle kredse omkring Frelseren.

Juleaftensdag tilberedte jeg et lækkert måltid. Da vi satte os til bords, sagde vores lille datter Ileana forventningsfuldt: »Det ser ud til, at vi får besøg i aften.« Jeg kæmpede for at holde tårerne tilbage. Jeg håbede på, at Jesus Kristus ville tage imod vores ydmyge indbydelse.

Da vi havde spist, fortalte min mand os om Jesu Kristi fødsel, som den findes beskrevet i det andet kapitel i Lukas. Da han læste versene 13 og 14 – »Og med ét var der sammen med englen en himmelsk hærskare, som lovpriste Gud og sang: Ære være Gud i det højeste og på jorden! Fred til mennesker med Guds velbehag!« – takkede vi sammen med den himmelske hærskare stille vor himmelske Fader, fordi han havde sendt sin Søn ned for at sone for vore synder. Så læste Ileana for os om betydningen af julens symboler. Vi pakkede nogle små gaver ud og tog billeder.

Vores aften sammen var fyldt med ærbødighed, kærlighed og taknemlighed for Jesus Kristus. Vi oplevede en dejlig glæde, som vi aldrig før havde følt juleaften.

Første juledags morgen besluttede vi at fortsætte vores julefest, sådan som vi var begyndt. Vi pakkede en madkurv, og kl. 11.00 tog vi hen til Opal. Opal er 80 år gammel og ikke medlem af Kirken. Hun har en indre skønhed, som giver folk lyst til at være sammen med hende. Skønt Opal ikke taler vores sprog og ikke har rod i vores spanske kultur, har børnene taget hende til sig som deres bedstemor. Ileana kunne tilbringe timer med at tale med Opal. Og trods sin generthed tøver vores søn Kevin ikke et øjeblik med at kramme hende. Jeg er taknemlig for Opals kærlighed, især fordi vore børns bedsteforældre bor meget langt væk fra vores hjem i Texas.

Vi ville fejre jul med denne elskelige enke, som bor alene og ikke har nogen børn. Hendes øjne strålede, da

ILLUSTRERET AF RON PETERSON

vi kom. Hun var dybt bevæget, da vi serverede middag – det var sikkert den første jul i mange år, som hun havde fejret sammen med nogen.

Da vi havde spist, pakkede Opal nogle gaver op, som vi havde givet hende. Men vores besøg var mere end gave til os, end til Opal. Hendes glæde varmede vore hjerter.

Bagefter tog vi hen på hospitalet for at besøge søster Schroeder, der er medlem af vores ward. Lige siden vores børn var små, har søster Schroeder taget sig af dem og fået dem til at føle sig betydningsfulde og elskede. Hver gang hun hilste på os, var hendes første smil rettet mod børnene. Nu lå hun på intensivafdelingen og var tæt på at skulle forlade denne verden. Jeg regnede ikke med, at børnene ville få lov til at komme ind på hendes stue. Men deres oprigtige bønner blødgjorde sygeplejerskens hjerte, og de fik lov at gå ind.

Eftersom søster Schroeder var bevidstløs, vidste jeg ikke, om hun kunne høre noget af det, vi sagde til hende. Vi ville så gerne fortælle hende, at hun betød meget for os, og at vi elskede hende. Med al mit hjertes ømhed kærtegnede jeg søster Schroeders arm og opsendte en stille bøn til vor himmelske Fader på hendes vegne. Det var den første julegave, jeg har givet af så oprigtigt hjerte. Den var pakket ind i omsorg og bundet med bånd af tårer.

Så trådte Ileana hen til sengen og sagde med englestemme: »Søster Schroeder, det er Ileana. Jeg er kommet for at ønske dig glædelig jul.« Hendes grådkvalte ord var få, men oprigtige. Jeg var sikker på, at søster Schroeder på en eller anden måde ville tage det dejlige minde med sig til den næste verden.

Vores uplanlagte jul lærte mig meget. Jeg fik øjnene op for, at julehøjtiden ikke behøver at være en konkurrence om, hvem der kan give eller modtage den dyreste gave. Vores mest dyrebare gave er vores kærlighed – vores kærlighed til Kristusbarnet, som blev født i en ydmyg stald for 2000 år siden, vores kærlighed til vores familie og vores næste, vores kærlighed til den smukke verden, som vor himmelske Fader har givet os. En anden værdifuld gave er vores omsorg – den følelse, der får os til at »sørge med dem, der sørger« (Mosiah 18:9), til at støtte de svage, til at besøge de ensomme, til at tørre de bedrøvedes tårer væk. Og en anden gave er vores taknemlighed – taknemlighed for vores Frelser, som lærte os, hvordan vi skal leve, og som kærligt og villigt bar vore synder, vores sorger og vore svagheder, sådan som hans himmelske Fader havde pålagt ham.

Vi får mest ud af julen, når vi efterlever Frelserens belæringer – ikke bare til jul, men hele året rundt. □

Julehøjtiden behøver ikke at være en konkurrence om, hvem der kan give eller modtage den dyreste gave. Vores mest dyrebare gave er vores kærlighed – vores kærlighed til Kristusbarnet, vores kærlighed til vores familie og vores næste, vores kærlighed til den smukke verden, som vor himmelske Fader givet os.

KRISTI ROLLE SOM FORLØSER

*M*ormons Bog forkynder, at Herrens forløsningsgerning blev udført på grund af hans kærlighed til os – og hans forståelse for, hvad vi er, og hvad vi står over for.

Richard D. Draper

DETALJE FRA *KRISTUS I GETSEMANE*, AF HEINRICH HOFMANN

Under en tale til sit folk i Amerika omkring år 124 f.Kr. kom kong Benjamin med en profeti, som nogle af hans tilhørere nok har fundet overraskende. Han vidnede: »Thi se, den tid kommer og er ikke langt borte, da Herren, den Almægtige, som regerer, som var og er fra al evighed til al evighed, skal komme ned fra himlen med kraft blandt menneskenes børn og bo i et jordisk hylster« (Mosiah 3:5). Selv i dag er tanken om, at den store Gud Jahve blev dødelig forbløffende, især når vi tænker på, at han, da han kom til jorden, bevarede både sin evige natur og sin guddommelige magt. Derfor var han forskellig fra alle andre, der nogensinde fødes på denne jord.

Kong Benjamin var ikke den eneste profet i Mormons Bog, der blev bekendt med den kommende Messias' natur og mission. Alligevel var der ingen af disse profeter, som traf den dødelige Herre. Det privilegium var forbeholdt dem, der tjente sammen med ham i Palæstina. Alt hvad folket i Mormons Bog vidste om den dødelige Kristus stammede derfor fra åbenbaring. Det var med andre ord Frelseren, der afgjorde, hvad de skulle have at vide. Man skulle derfor mene, at den indsigt, som han gav folket i Mormons Bog koncentrerer sig om det, som han syntes var vigtigst for dem og os at vide.

»DEN EVIGE GUD, SOM ÅBENBARER SIG FOR ALLE FOLK«

Mormons Bog belærer os næsten med det samme om Frelseren. På bogens titelblad bærer Moroni vidnesbyrd om, »at Jesus er Kristus, den evige Gud, der åbenbarer sig for alle folk«. Hans udtalelse rummer to bemærkelsesværdige punkter: Frelseren er og var »den evige Gud«, og vi får at vide, at han ikke blot har vist sig for jøder og nephiter, men også for andre folkeslag.

Kong Benjamin vidnede om, at den evige Gud skulle iføre sig et jordisk hylster. Men det er vigtigt at bemærke, at det jordiske ikke fik magt over hverken Herrens evige guddommelighed eller hans almægtighed. Amulek var klar over, at selv om Jesus blev dødelig, så var han ikke berøvet sine evige kræfter. Da han blev spurgt af den lovkyndige Zeezrom: »Hvem er han, som skal komme? Er det Guds Søn?« Amuleks svar var et rungende ja. Da Zeezrom videre spurgte: »Er Guds Søn den evige Fader?« svarede Amulek: »Ja, han er himlens og jordens evige Fader … Og han skal komme til verden for at genløse sit folk« (Alma 11:32–33, 38–40). I sin førjordiske tilværelse var Jesus Jahve, Skaberen. Alligevel indvilligede han i at komme til verden som sin Faders Enbårne Søn for at forløse alle dem, der vil tage imod hans storslåede gave.

Herrens evige natur spillede en central rolle i hans virke som Forløser. Men det gjorde ham også enestående blandt alle kvindefødte. Amulek sammenføjede begge disse tanker, da han fortalte sit folk om det store og sidste offer, som nødvendigvis skulle ydes en dag. Han forklarede, at det ikke skulle være »et offer af mennesker, ej heller af dyr, ej heller af nogen slags fugl; thi det skal ikke være et menneskeligt offer« (Alma 34:10).

Amuleks tanke synes en smule overraskende. Hvordan kan det være, at Jesus, der var født af en dødelig kvinde ligesom alle os andre, ikke var menneskelig? Svaret står klart, når vi forstår, hvordan Amulek anvendte ordene *menneske* og *menneskelig*.

Amulek anvendte ikke disse ord som nøjagtige synonymer for enhver dødelig. Det var sandt, at Jesus var et menneske, fordi han ligesom os var af kød og blod og derfor kunne dø. Amulek forklarede, at det store og sidste offer ikke skulle »være et menneskeligt offer, men det skal være et uendeligt og evigt offer« (Alma 34:10). Men for Amulek beskrev ordene *menneske* og *menneskelig* alle væsner, som endnu ikke besad Guds karaktertræk og kræfter; de er ikke uendelige og evige. Derfor kunne et menneskeoffer ikke leve op til de krav, der stilledes til det store og sidste offer.

Det betyder ikke, at Amulek betragtede *menneske* eller *menneskelig* som nedsættende ord. Som kong David sagde: »Hvad er da et menneske, at du husker på det, et menneskebarn, at du tager dig af det? Du har gjort det kun lidt ringere end Gud, med herlighed og ære har du kronet det« (Sl 8:4–5). Mennesker er bestemt ikke andenrangsborgere i kosmos, men de er heller ikke Gud.

Abinadi sagde, »at Kristus var Gud, alle tings Fader, at han skulle påtage sig et menneskes skikkelse«.

Frelseren derimod er Gud, skønt han havde taget bolig i kød og blod under sit jordiske virke.

Amulek var ikke ene om at vidne om, at den dødelige Herre var enestående i rang og guddommelighed. Abinadi vidnede for kong Noa og hans præster, at den kommende Messias var den »Gud [som] skulle forløse sit folk«. Han skulle udføre det ansvar ved at komme »ned blandt menneskenes børn og påtage sig et menneskes skikkelse og gå frem på jorden med stor kraft« (Mosiah 13:33–34). Bemærk at Abinadi ikke sagde, at han skulle være et menneske, men snarere komme i *skikkelse* af et menneske. Kong Limhi tog tråden op og forklarede, at Abinadi havde sagt, »at Kristus var Gud, alle tings Fader, at han skulle påtage sig et menneskes skikkelse« (Mosiah 7:27). Igen skelner skrifterne klart mellem det, som Frelseren var, og det, som vi er. Jesus har måske nok haft vores *skikkelse*, men han bevarede stadig sin status som Gud.

Det var, fordi Jesus var Gud og ikke menneske, at han kunne virke, som han gjorde. Kong Benjamin fik af en engel at vide, at Frelseren skulle »lide fristelser og

TRØSTEREN KRISTUS, AF CARL BLOCH/SUPERSTOCK; *ABINADI TRÆDER FREM FOR KONG NOA*, AF ARNOLD FRIBERG

legemlige smerter, hunger, tørst og møje, *ja, mere end mennesker kan udholde*, uden at det forvolder døden« (Mosiah 3:7; fremhævelse tilføjet). Grunden til at vi ikke kunne udholde Frelserens lidelser, hunger, tørst og møje er, at vi ikke besidder de guddommelige kræfter, som han gør.

GUDS NÅDE

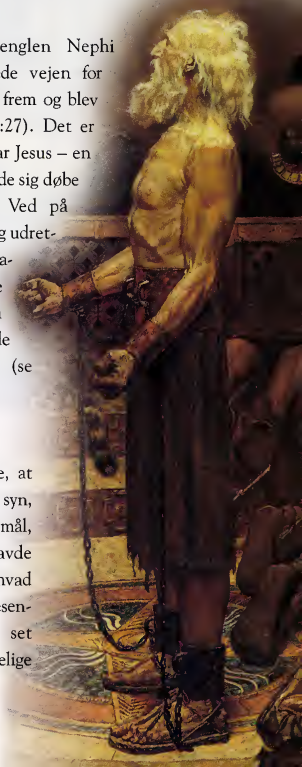
Mormons Bog holder hele tiden et enestående aspekt ved Frelseren for øje. Den vidner om, at Jesus, selv i sin dødelige tilstand, var en Gud. Og hvorfor var han Gud? Fordi han var Elohims bogstavelige Søn.

Nephi erfarede dette i et stærkt syn. En engel spurgte ham, om han fattede Guds nåde. Ordet *nåde* i forbindelse med Jesus Kristus angiver, at han frivilligt blev lig med menneskene, mens han dog forblev en Gud. Nephi svarede, at han vidste, at »[Gud] elsker sine børn, men jeg fatter ikke alle tings betydning« (1 Nephi 11:17). Derefter belærte englen Nephi om, at Jesus ville vise sin nåde på to måder.

Først viste englen Nephi en jomfru »med et barn i armene. Og engelen sagde til [Nephi]: Se, det Guds Lam, ja, den evige Faders Søn!« (1 Nephi 11:20–21). Englen havde tidligere forklaret Nephi: »Se, jomfruen, som du ser, er Guds Søns moder efter kødets vis« (1 Nephi 11:18). Jesus indvilligede i at lade sig føde som ethvert andet jordisk barn fødes, »efter kødets vis«.

I Nazaret oplevede han livet som barn og ung mand, mens han »blev stærk og fyldt med visdom, og Guds nåde var over ham« (Luk 2:40). Mens han voksede fra nåde til nåde og vandt nåde for nåde, »modtog [han] en fylde af Faderens herlighed. Og han fik al magt, både i himlen og på jorden, og Faderens herlighed var med ham; thi han boede i ham« (L&P 93:16–17). Da Frelseren indvilligede i at give afkald på sine guddommelige privilegier og blive som os, gav han dog ikke afkald på sit embede eller sin uendelige og evige natur. Han fødtes med disse vigtige kræfter intakte, fordi han var Guds bogstavelige Søn.

For det andet viste englen Nephi »profeten, som skulle berede vejen for ham. Og det Guds Lam gik frem og blev døbt af ham« (1 Nephi 11:27). Det er nyttigt at huske på, at det var Jesus – en Gud – der indvilligede i at lade sig døbe af et dødeligt menneske. Ved på denne måde at underkaste sig udrettede han to ting: Han åbenbarede den port, som vi alle skal træde ind ad for at nå himlen, og han underkastede sit kød sin Faders vilje (se 2 Nephi 31:4–10).

GUDS KÆRLIGHED

Det er værd at bemærke, at Nephi, efter at have set dette syn, kendte svaret på det spørgsmål, som han ikke tidligere havde kunnet svare på, nemlig hvad træet i hans fars drøm repræsenterede. Da han havde set jomfruen med sin guddommelige

Hvad er forbindelsen mellem synet af jomfruen, synet af træet og Guds kærlighed? Ånden synes at have tilhvisket Nephi: »For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn.«

Søn, spurgte englen ham: »Forstår du betydningen af det træ, din fader så?« (1 Nephi 11:21). Nu kunne Nephi svare: »Ja, det er Guds kærlighed, der udgydes i menneskenes børns hjerter« (1 Nephi 11:22). Hvad var forbindelsen mellem synet af jomfruen, synet af træet og Guds kærlighed? Ånden synes at have tilhvisket Nephi essensen af det budskab, som apostlen Johannes skulle høre Frelseren forkynde: »For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv« (Joh 3:16). Et aspekt ved den dødelige Messias, som vi ikke må overse, er, at hele hans liv er en åbenbaring af den kærlighed, som Faderen nærer til hver eneste af os.

Frelseren udviste samme kærlighed under sin tjenestegerning på tre måder: For det første viste han den i sin betjening af andre, mens »han gik frem og tjente folket

med kraft og stor herlighed« (1 Nephi 11:28). Bemærk, at Frelseren viste sin kærlighed ved sin guddommelige magt. Nephi skrev: »Og jeg så Guds Lam gå omkring blandt menneskenes børn. Og jeg så mængder af mennesker, der var syge, og som led af allehånde svagheder og af djævle og urene ånder … Og de blev helbredt ved Guds Lams kraft« (1 Nephi 11:31). Alma vidnede også om, at »Guds Søn [skal] komme i sin herlighed«, og at han skulle være »hurtig til at høre sit folks råb og til at besvare deres bønner« (Alma 9:26). Herrens mange mirakler bekræftede, at han kom med Guds kraft og herlighed for at velsigne Faderens børn.

Den anden måde, hvorpå Herren viste sin kærlighed, var ved at undertrykke sine guddommelige kræfter, så han kunne opleve dødeligheden fuldt ud. Alma bemærkede, at Herren skulle lide smerter, trængsler og fristelser, »for at ordet må blive fuldbyrdet, som siger: Han vil påtage sig sit folks sorger og smerter« (Alma 7:11). Derfor vidste han »ifølge kødet … hvorledes han kan hjælpe sit folk« (Alma 7:12).

Endelig viste Herren sin kærlighed ved at underkaste sig onde mennesker. Nephi så, at mængden ville udstøde Forløseren og dømme ham efter verdens standard. Desuden forstod Nephi, at Frelseren ville blive hånet, ydmyget, slået og til sidst korsfæstet (se 1 Nephi 11:32–33). Den Syndfri skulle selv lide for sine forfølgeres synder og led som offer for alles synder på grund af sin kærlighed til Gud og hans børn.

FORLØSEREN

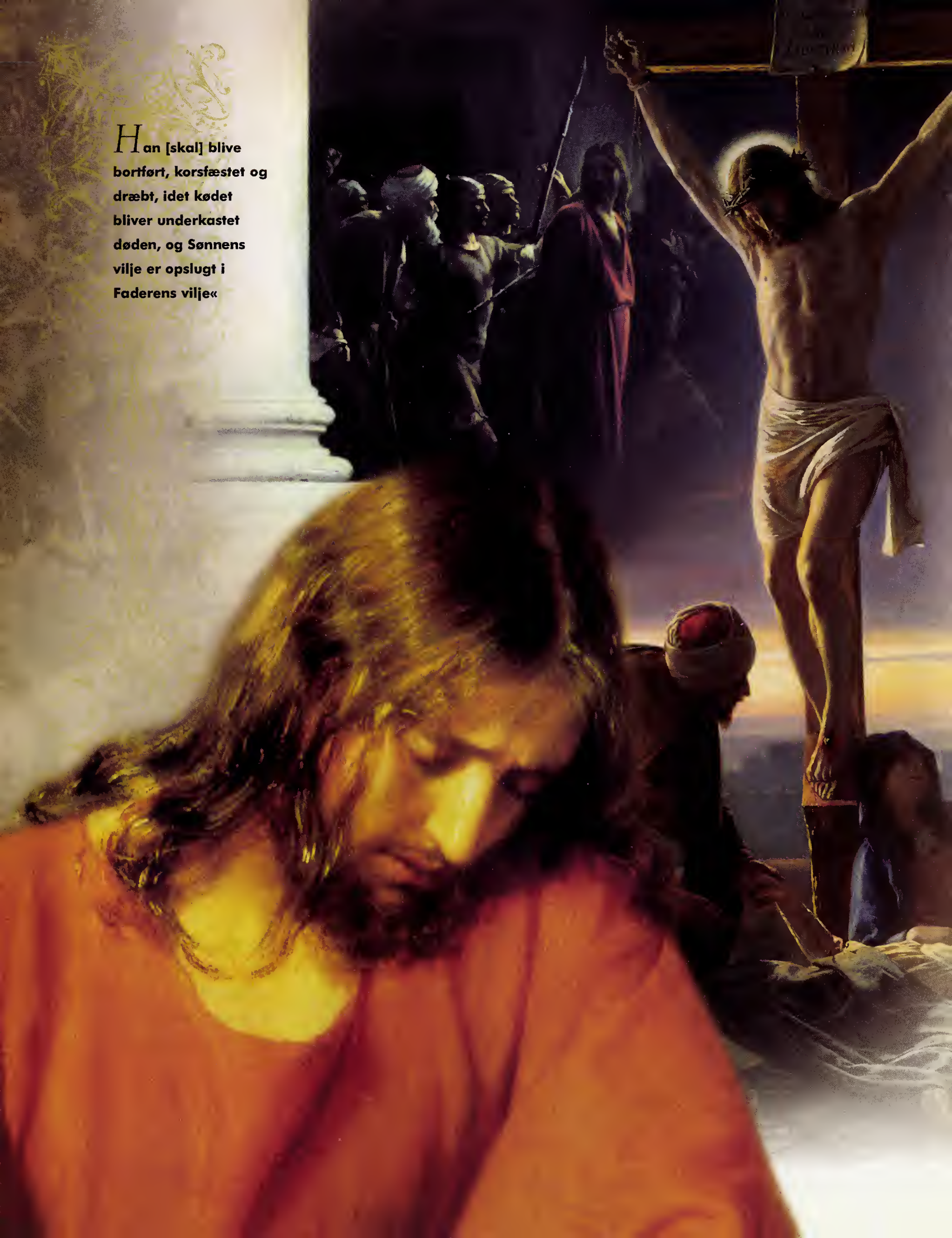
En af de største velsignelser, som udsprang af, at Herren Jesus Kristus underkastede sig døden, var hans forløsningsgave. Alma vidnede om, at »han kommer for at genløse dem, som vil lade sig døbe til omvendelse ved tro på hans navn« (Alma 9:27). Lehi bekræftede, at Messias skulle være »verdens Forløser. Thi hele menneskeheden var i en fortabt og falden tilstand og ville altid være det, medmindre de ville forlade sig på denne Forløser« (1 Nephi 10:5–6). Den titel, som Lehi anvender til Frelseren, har stor betydning. At *forløse* eller *genløse* er at udfri nogen fra slaveri og lidelse. I religiøs betydning vil det sige at udfri nogen fra syndens evige konsekvenser, som er den anden død.

Jødiske ledere forkastede hovedsageligt Frelseren, fordi han vidnede om, at han var Forløseren. Mormons Bog afslører, at på trods af de guddommelige gerninger, som Frelseren udførte, ville jøderne »betragte ham som et menneske og sige, at han har en djævel i sig, og de skal hudstryge og korsfæste ham« (Mosiah 3:9). Lehi forstod, hvorfor det ville ske. Som en

Englen viste Nephi en jomfru »med et barn i armene. Og engelen sagde til [Nephi]: Se, det Guds Lam, ja, den evige Faders Søn!«

JESU FØDSEL, AF CARL BLOCH, GENGIVET MED TILLADELSE FRA NATIONALHISTORISK MUSEUM PÅ FREDERIKSBORG I HILLERØD; *LEHIS DRØM: SYNET AF LIVETS TRÆ*, AF STEVEN LLOYD NEAL

DETALJE FRA *NEPHIS SYN AF JOMFRU MARIA*, AF JUDITH MEHR

Han [skal] blive bortført, korsfæstet og dræbt, idet kødet bliver underkastet døden, og Sønnens vilje er opslugt i Faderens vilje«

del af sin kaldelse så Lehi »én stige ned midt ud af himlen, og han så at dennes glans overgik solens, når den står højest« (1 Nephi 1:9). Da Lehi bar vidnesbyrd om, »at der skulle komme en Messias og ligeledes verdens forløsning« (1 Nephi 1:19), blev de jødiske ledere på hans tid vrede og ophidsede. De anerkendte ikke tanken om, at Messias skulle komme som Forløser. De ville have en befrier. Deres Messias, håbede de så inderligt, skulle befri dem fra politisk trældom og gøre dem til verdensherskere. De var ikke interesseret i nogen anden form for Messias. Derfor nægtede de at lytte til Lehis vidnesbyrd. Hans ord sårede dem dybt, for han antydede jo, at de levede i en syndig tilstand, som de burde omvende sig fra. Hellere end at erkende deres synder og være nødt til at ændre holdning, tanke og adfærd stræbte de Lehi efter livet.

Men de jødiske lederes inderlige håb blev ikke indfriet. Det værk, som Gud havde planlagt til Herrens første komme, sådan som Mormons Bog gør det klart, var ikke at befri folket fra politisk fangenskab, men at tilbyde udfrielse fra synd. Frelseren kom hverken for at frelse folket fra politisk tyranni eller for at frelse dem *i* deres synder. Han vidnede: »Se, jeg er kommet til verden for at genløse verden, for at frelse verden fra synd« (3 Nephi 9:21). Amulek forklarede hvorfor: Frelseren »kan [ikke] frelse dem i deres synder; thi jeg kan ikke fornægte hans ord, og han har sagt, at intet urent kan arve himmeriges rige; hvorledes kan I da blive frelst, uden at I arver himmeriges rige? Derfor kan I ikke blive frelst i jeres synder« (Alma 11:37).

Frelseren bragte forløsning til menneskeheden takket være, at han havde både udødelig og dødelig natur. Abinadi fortalte folket på sin tid, at »Gud selv skal komme ned blandt menneskenes børn og skal genløse sit folk« (Mosiah 15:1). Han forklarede, at fordi Jesus skulle leve i kødet, skulle han kaldes Guds Søn; men fordi Elohim havde tilstået ham guddommelig magt, skulle Jesus også være vores evige livs Fader. Abinadi erklærede, at Jesus blev »Faderen og Sønnen« (Mosiah 15:3). Han påpegede, at skønt Jesus var Guds Søn på grund af kødet, var han også »himlens og jordens evige Fader« (Mosiah 15:4). Abinadi sagde, at skønt Jesus var Faderen og Sønnen, ville han ikke sætte sig over fristelse eller onde menneskers rænker. I stedet »skal han blive bortført, korsfæstet og dræbt, idet kødet bliver underkastet døden, og Sønnens vilje er opslugt i Faderens vilje« (Mosiah 15:7).

Det var på grund af kødet – det vil sige, sin rolle som Søn – at Jesus oplevede jordelivets fortvivlelse, fristelse og smerter. Hans rolle som Søn var derfor af afgørende betydning for hans virke, for gennem den følte han det samme, som vi føler, forstod, hvad vi forstår, og vidste, hvad vi ved. Selv om han var guddommelig, oplevede han til fulde det jordiske liv, både på godt og ondt. På den måde opnåede han en fuldkommen medfølelse med os, og skønt han ikke var menneske eller menneskelig på samme måde, som resten af os, »fyldtes [hans hjerte] med barmhjertighed«, som Alma bevidnede, så han kan »hjælpe sit folk i forhold til deres skrøbeligheder« (Alma 7:12).

Mormons Bogs profetiske budskab om den dødelige Herre fokuserer på hans rolle som Forløser. Hans forløsningsgerning blev udført på grund af hans kærlighed til os og i høj grad på grund af hans forståelse for, hvad vi er, og hvad vi står over for. Skønt han altid var Gud, blev han fuldt ud påvirket af sin dødelighed. Derfor forstod han vores stræben og nederlag. Han kendte os, fordi han blev et med os. Men fordi han indvilligede i at blive som os, er han nu i stand til at opløfte os, så vi kan blive som ham (se 3 Nephi 27:14–22). □

»Den mindste

Roger Terry FOTO: FORFATTEREN, UNDTAGEN HVOR ANDET ER ANGIVET

Ingen bløde sæder. Ingen flot udsmykning. Ingen hyggebelysning. Intet moderne lydudstyr. Ingen dørvogtere. Men nu er det jo heller ikke en koncertsal, men derimod Montreals travleste undergrundsstation. Og alligevel er det en koncertsal – den er hjemsted for la Chorale de l'Accueil Bonneau. Under det skarpe lys fra lysstofrørene på denne larmende, vældige station står 18 mænd iført sorte bukser, hvide skjorter og en mangfoldighed af kasketter, alpehuer, halstørklæder og pandebånd. Sangerne er i alderen fra 22 til 69. Deres hærdede ansigter stråler af en glæde, der næsten skjuler sporene efter modgang og afvisning. »Oh Happy Day« synger de og virker meget overbevisende.

Et tog kører ind på perronen og ud myldrer en masse lørdagshandlende, trætte studerende og folk, der skal på arbejde i weekenden. Mange stopper for at lytte. Nogle få træder frem og kaster mønter ned i en hat, som står på gulvet, der hvor man ville vente at finde dirigenten.

Sangerne minder ikke meget om et kor. Faktisk ser de ud, som om nogen lige har halet dem ind fra gaden. De opfører sig heller ikke som et kor. De står ikke med rank ryg, og de står

af disse«

ikke stille. En af de ældre sangere, som har langt, tjavset skæg, går rundt blandt folk og giver roser til kvinderne. Under et af de mere livlige numre finder to af sangerne partnere blandt tilhørerne og begynder at danse.

Korets repertoire er meget varieret – alt fra »Nærmere, Gud, til dig«, hentet direkte fra SDH-salmebogen, til popmelodien »California Dreamin'«. Selv om nogle af mændene har gode stemmer, så er ingen af dem professionelt uddannede sangere. En af solisterne synger endda en smule falsk. Men deres energi mere end opvejer deres manglende uddannelse eller naturlige talent. De synger

af hele hjertet, og det ses tydeligt, at de nyder det. Og det samme gør publikum, som udskiftes hvert tredje minut, efterhånden som togene kommer og går.

Efter to timer er hatten næsten fuld, og koncerten er forbi. Først da står det klart, at koret har en leder. Da den sidste sang slutter, og publikum spredes, træder en slank mand med mørkt hår, briller og et strålende smil frem fra koret. Han hedder Pierre Anthian, og koret, siger han, er blot en forlængelse af hans religiøse overbevisning.

Pierre Anthian, der er søn af en fransk officer, blev født i Algeriet under landets uafhængighedskrig. Da han var fire år gammel, flyttede hans familie tilbage til Pau, en by i det sydvestlige Frankrig. Kort efter blev hans forældre skilt, og moderen, Michka, var alene med deres fire børn. Da Pierre var ni år gammel, fandt missionærerne dem. Børnene blev døbt først, og siden fulgte deres mor efter.

Søster Anthian underviste børnene i evangeliske principper, såsom kristen kærlighed og tjeneste, på den bedste måde, som man kan undervise på, nemlig ved eget eksempel. Hun og hendes børn virker både i Kirken og i samfundet. Til tider inviterede familien hjemløse hjem til et måltid mad. Pierres frivillige samfundstjeneste omfattede hospitaler og plejehjem, asyl for hjemløse og herberg.

Da Pierre var færdig på tandlægehøjskolen, tjente han som fuldtidsmissionær i Schweiz. Da han vendte hjem, begyndte han at fremstille gebisser, først ved den franske Riviera og siden i Paris. På det tidspunkt var det blevet en livsstil for ham at hjælpe andre, og han meldte sig frivillig til at servere mad i det største asyl for hjemløse i Paris. Det var her, han blev ked af bare at dele almisser ud. »Det er godt at give andre mad,« siger han, »men hvad lærer vi i Kirken? Vi lærer folk at blive selvforsynende. Så jeg begyndte at søge efter en idé, et særligt værktøj, som kunne give disse mennesker værdighed og uafhængighed.«

Med tiden slog det ham, at musikken måske var lige det værktøj, han havde brug for. Ikke blot var musik en del af Pierres religiøse baggrund, den var også hans personlige lidenskab. Han havde studeret musik, især kormusik, ved konservatorierne i Pau, Cannes og Paris, og han havde engang ledet et kor i Kirken. Han besluttede at danne et kor blandt samfundets udstødte.

Koret går op ad trapperne til gaden. En gul skolebus kommer snart for at hente dem til en katolsk kirke i udkanten af Montréal, hvor de skal optræde senere samme aften. Eftermiddagssolen er behagelig, og efterårsløvet, der er ved at synge på sidste vers, pryder stadig byen med gule og rustrøde farver. Mens de venter på bussen, fortæller et af korets medlemmer, Jean-Louis, hvordan koret har reddet ham fra narkomisbrug. »Nu bliver jeg høj af musikken,« praler han. Andre kan fortælle lignende historier.

Koret har givet dem noget, som almisser aldrig kunne, nemlig værdighed. De betragter sig selv som professionelle musikere. Nu giver de noget tilbage til samfundet, og de bliver belønnet for deres indsats.

Sangerne taler varmt om Pierre. De ved, hvor de ville være uden ham, men deres venskab går dybere end blot til taknemlighed. De driller ham konstant, og han driller dem tilbage. Det er ikke en dyster gruppe. Deres ansigter er hærget af spiritus, narko, vold, fængselsophold og sult. Men hen over den smerte, der stadig ses på de vejrbidte og vanrøgtede menneskelige lærreder, er håb og glæde og munterhed malet med brede penselstrøg.

Endelig kommer bussen, og på turen fortæller Pierre, hvordan la Chorale de l'Accueil Bonneau opstod.

Pierres idé om et kor for hjemløse mænd blev aldrig til noget i Paris, for han blev ikke i Paris. Hans storebror og søster var flyttet til Montreal, og han besøgte dem ofte. I april 1995 flyttede han til Quebec for at blive gift. Hans forlovelse holdt ikke, men Pierre forelskede sig i Canada og besluttede at blive der. Han åbnede et fremgangsrigt tandtekniker-firma og begyndte selvfølgelig igen sit frivillige virke.

»Den anden dag jeg var her,« siger han, »forhørte jeg mig på turistkontoret om, hvor jeg kunne udføre frivilligt

arbejde.« Ved et rent tilfælde var manden på turistkontoret selv frivillig ved l'Accueil Bonneau, et herberg for hjemløse, og fortalte ham, hvordan han fandt derhen. »Jeg nåede frem lige ved frokosttid, og de gav mig et forklæde,« mindes han. »Jeg begyndte med at servere frokost for de hjemløse. Det gjorde jeg i mere end et år.«

Men den samme modløshed, som han havde oplevet i Paris, vendte tilbage, og det gjorde hans idé også. Han skrev en løbeseddel og uddelte 600 eksemplarer af den til mændene i madkøen. Den tilbød »sangere, selv begyndere, deltidsarbejde. Kun mænd. Alder uden betydning. Nationalitet uden betydning. Skal elske at synge. Kendskab til musik ikke nødvendigt«. Tredive mænd udtrykte interesse, men til den første korprøve dukkede kun tre op. Men den næste dag kom der dog syv. Og dagen efter dukkede 12 op. Pierre lærte dem fire julesalmer fra SDH-salmebogen.

Undergrundsstationen var et inspireret og logisk valg til deres optræden. »Hvis bjerget ikke vil komme til dig, må du gå til bjerget,« siger Pierre. »Tusinder og atter tusinder af mennesker kommer til undergrundsstationen.«

Montreals indbyggere er vant til at se hjemløse på gaden, men de var ikke beredt på det syn, der mødte dem på undergrundsstationen kl. 7.30 den 17. december 1996. Det var en uforglemmelig oplevelse for både sangere og togpassagerer. »Jeg kunne ikke se publikums ansigter,« forklarer Pierre, »for jeg dirigerede, men jeg kunne se mine venners ansigter i koret. Deres ansigter ændredes. Folk stimlede sammen om os. Flere kom for sent til deres tog, fordi de blev stående og lyttede til os. En kvinder begyndte at græde, og hendes hulken gjorde den uvirkelige begivenhed fantastisk følelsesladet. Det var som en tidevandsbølge af følelser. Folk græd, sang med og lagde penge i hatten i takt med musikken, plink, plonk. De stillede sig op i kø for at lægge penge i hatten. Det var en vidunderlig oplevelse.«

Den første koncert indbragte dem langt flere penge, end de havde regnet med. Den følgende morgen tjente koret endnu mere. »Men den største belønning som mændene fik,« siger Pierre, »var da folk kom direkte hen til dem, talte til dem og trykkede deres hænder. Det betød så meget for mænd, der havde tilbragt deres liv med at rode i skraldespande, tigge eller stjæle for at overleve.«

Koret sang hver dag den jul, undtagen om søndagen. De penge, som de tjente, gjorde det muligt for dem til tilbringe julen under lidt rarere forhold. Nogle fik råd til at besøge slægtninge. Nogle havde ikke set deres familie i årevis.

»Efter den sidste optræden,« mindes Pierre, »spurgte jeg mine venner: ›Vil I fortsætte med koret, eller skal vi

Koret har indspillet fem CD'er og givet mere end 700 koncerter, men det er ikke det, Pierre betragter som dets største præstationer.

stoppe nu og begynde igen til næste jul?‹ ›Vi fortsætter,‹ insisterede de.«

Det er sent lørdag aften. Det har været en lang dag for koret, og man kan fornemme, at de er trætte, fordi deres stemmer ikke er så harmoniske som de var tidligere i koncerten, og de synger af og til falsk. Men de mere end 200 tilhørere i kirken tager sig ikke af det. Sangerne udstråler stadig den energi, som de gjorde på undergrundsstationen i eftermiddags, og flere af dem går rundt på midtergangen, haler folk ud blandt publikum og får dem med op på scenen.

Tilhørerne er blevet underholdt med salmer og populære melodier – men nu kommer det, som publikum elsker allermest. Melodien og teksten er nok ukendt for folk, der ikke kommer fra Quebec, men det ses tydeligt, at sangen betyder meget for de lokale. Alle rejser sig, holder hinanden i hånden, svajer frem og tilbage i takt med musikken og synger af fuld hals. Tårerne får frit løb. Sangen slutter, og et kort magisk øjeblik er der kun stilhed. Så bryder publikum, der fornemmer, at dette var det sidste nummer, og som ikke ønsker, at magien skal være forbi endnu, ud i larmende bifald og råber på ekstranumre. Koret føjer dem, ikke en, men to gange, og endelig lader publikum dem gå.

Efter korets første koncert i undergrundsstationen, fik pressen hurtigt nys om dem. To dage senere blev de indbudt til at indlede vejrudsigten for en større tv-station, og den næste morgen var der artikler i de fleste af Quebecs aviser. Den uventede gratis omtale gav koret mulighed for at underskrive kontrakter for koncerter ved festivaler, på skoler, i kirker, banker og andre tv-stationer.

»Pressen,« siger Pierre, »har givet os mulighed for at udtrykke vores budskab om, at livet er herligt, at det er værd at leve, og at vi aldrig skal give op. Alle fortjener en chance til, og ingen bør holdes udenfor, selvom vedkommende måske er anderledes.«

Den indstilling motiverede Pierre til fra starten at beholde to kormedlemmer, som synger falsk. »Det kræves *ikke*, at man kan synge for at være medlem af dette kor,« forklarer han. »De er blevet afvist ofte nok.«

Bror Anthian har flere mål for koret. Et er at indgyde glæde, kærlighed og håb i tilværelsen for de mænd, som tidligere har forsøgt at drukne deres smerte i narko, spiritus og andre laster. Opfyldelsen af det mål ses tydeligt hos Nicolas »Colas« Allaire, der uddeler roser under koncerterne i undergrundsstationen. Colas, der nu er 65, voksede op på et børnehjem i Montreal, indtil han var 17. Da han hverken havde uddannelse, familie, venner eller penge, kunne han ikke finde arbejde. Om vinteren byggede han snehuler for ikke at fryse ihjel. Nogle gange begik han forbrydelser bare for at komme i fængsel, så han kunne få noget at spise hver dag. Dette er hans første faste arbejde. Han siger, at siden han sluttede sig til

Koret øver i en treetages bygning, der tilhører Bonneau-missionen ved flodbredden i Montréal. Deres koncerter var med til at finansiere den nye bygning, da dens forgænger blev lagt i ruiner af en gaseksplosion.

koret, »har mit liv været et paradis. Jeg har fået venner, og jeg er begyndt at forsørge mig selv. Nu har jeg fået en lille lejlighed, og jeg er lykkelig.«

Et andet af bror Anthians mål er at dele denne glæde, kærlighed og dette håb med andre. »For eksempel,« siger han, »var der efter en koncert en dame, som tog mig i hånden og fortalte mig, at hun lige havde fået at vide, at hun havde kræft. Hun havde haft lyst til at give op. Men efter at have lyttet til disse mænd, som har overvundet så meget, fik hun nyt mod.«

En stor del af den værdighed, som disse mænd nu føler, udspringer af visheden om, at de giver noget tilbage til samfundet. De gør en indsats – især på skolerne. Børn gør til tider oprør, og så vil de ikke lytte til deres forældre eller lærere. Men de lytter, når korets medlemmer siger: »Jeg holdt op med at lære noget i skolen. Jeg holdt op med at adlyde mine forældre. Jeg var ulydig over for mine ledere. Jeg var ulydig over for mine lærere. Jeg tog stoffer og drak spiritus, og nu er jeg hjemløs. Så vil I ikke nok lave jeres lektier, respektere jeres forældre og lærere og holde jer fra stoffer.«

Der er lang tradition for, at korets medlemmer deler deres overskud med andre. Det falder disse mænd let at vise medfølelse. De deler de penge, som de tjener på at synge på undergrundsstationen, men de penge, som de får for deres andre koncerter, går ubeskåret til herberget l'Accueil Bonneau.

En af korets måske største muligheder for at hjælpe udsprang af en tragedie. I juni 1998 antændtes en utæt gasledning og lagde herberget i ruiner. Tre mennesker omkom og 33 andre blev kvæstet ved eksplosionen. Men i løbet af få måneder havde lokalsamfundet skænket en stor sum penge. Koret ydede et stort bidrag til indsamlingen til den nye bygning ved at afholde mere end en halv snes koncerter. I stedet for den gamle, nedslidte bygning opførtes et mindre, nyt herberg.

Efter opfordring fra en tv-station i Québec og en af Montreals største aviser turnerede koret i december 1999 i hele provinsen Québec og gav 64 julekoncerter på 20 dage. Den turné var et tilbud, de simpelthen ikke kunne sige nej til. De folk, som overværede koncerterne, havde mad med til de hjemløse og de fattige. Det var endnu en mulighed for koret til »at give noget tilbage«.

Da Pierre bliver bedt om at nævne korets største præstationer, svarer han, at det største af det hele er, at koret overhovedet eksisterer, »at det blev dannet af mænd med knuste, ensomme liv«. Den anden præstation er, at de har holdt sammen. Kun de, der står koret meget nært, ved, hvor vanskeligt dette projekt har været. Mange af disse mænd har oplevet så hyppig afvisning, ensomhed og fortvivlelse, at de stadig er sårbare. Det er ikke let at opgive gamle, indgroede livsmønstre, og nogle mænd er vendt tilbage til gaden, fordi de ikke kunne leve op til Pierres regler eller udholde korets krævende, travle skema.

Reglerne er enkle, men kræver for de fleste en dramatisk omlægning af deres liv: Ingen vold. Ingen narko eller spiritus under koncerter eller korprøver. Og de skal møde til tiden. »Koret er en skole,« forklarer Pierre. »Hvis vi bliver i skolen, kan vi lære noget. Mange hjemløse drikker meget og sover om dagen. Om natten har de som regel ikke noget sted at sove, så da vandrer de rundt. Om morgenen finder de et sted at sove, og bagefter har de ikke noget at tage sig til, og så drikker de. Min opgave er at give dem et fast skema. Jeg sætter dem i gang kl. 7 om morgenen, så de er nødt til at stå tidligt op, og de må gå tidligt i seng.« På grund af dette skema har mange af mændene, hvoraf nogle er alkoholikere, helt lagt spiritussen på hylden. Musikken er trådt i stedet, og som Pierre siger: »Musik er terapi.«

»Det er en dejlig følelse, et naturligt kick,« siger Roby, der er tidligere bistandsklient. »Jeg har ikke taget stoffer, siden jeg begyndte i koret. Det holder mig så travlt beskæftiget, at jeg er nødt til at være ædru, ellers kan jeg ikke klare mig igennem dagen.«

Nogle af korets medlemmer er tidligere kriminelle. »Lad os bare sige, at tyveri og mordforsøg ikke er de værste forbrydelser på listen,« sagde Pierre engang til en journalist. »Og de er mine venner.« Nogle af de hjemløse, forklarer han hurtigt, har problemer med narko eller

Bror Anthian og hans primaryklasse. *Fra venstre:* Armand Umuhoza, Kevin Charles, Maxime Vallée-Carrier, Jonathan Denis og Frantz Jean-Baptiste.

spiritus. Nogle er på kant med loven. Men disse vanskeligheder er ofte resultatet af, og ikke årsagen til deres triste situation. I mange tilfælde har disse mennesker »simpelthen været uheldigere end du og jeg«.

Takket være Pierres idé, har 17 mænd fået heldet med sig. Alle, undtagen to, har fået en lejlighed eller i hvert fald et værelse at sove i. De to, der stadig ikke har fået en lejlighed, har valgt at bruge deres del af pengene på andre ting. »Jeg skal ikke dømme dem,« siger Pierre. »Det må de selv bestemme. En dag kommer de måske på andre tanker. Men hvis de følger reglerne, hænger i og er rare og præcise, så er det i orden.«

Søndag morgen. Bror Anthian underviser i Primary i Hochelaga Ward i Montreal. Fem af de otte elever i hans klasse er til stede – han underviser drengene i alderen otte til elleve – og de er ved at lære de ti bud. Pierre bruger sine fingre til at hjælpe drengene med at huske Herrens love. En finger minder dem om, at Gud bør være nummer et i deres liv. Syv fingre betyder, at en mand skal holde sig til sin kone alle ugens syv dage. Pierre holder sine hænder frem med håndfladerne nedad og tommelfingrene stukket ind under dem. Otte fingre betyder, at man ikke må stjæle – for det er svært at stjæle, når man ikke har tommelfingre. Drengene har hvert af budene i deres hule hånd. Bror Anthian stiller spørgsmål, og fem hænder skyder ivrigt i vejret. De kender alle svarene.

Pierre har også siddet i højrådet i Montréal Stav i Québec og været stavens missionspræsident. Han hverken skjuler sin religion eller påtvinger andre den. Han efterlever den bare. »Ikke alene fortæller jeg korets medlemmer om Kirken,« siger han, »men de har også alle sunget til nadvermøder og har givet gratis koncerter i stavsbygningen.«

Kirken har fået en hel del positiv omtale takket være Pierres arbejde. I 1997 tildelte Canadian National Assembly ham prisen »Årets frivillige hjælpearbejder«. »I en tv-udsendelse,« siger han, »blev jeg præsenteret som ›mormonpræsten, der haler de hjemløse ud af helvede‹. Det er let for mig at spore samtalen ind på evangeliet, når jeg bliver interviewet, for det står klart, at jeg aldrig ville have fået den idé, hvis det ikke havde været for min familiemæssige og religiøse oplæring. Og jeg ville aldrig have haft styrke til at fortsætte, uden Herrens daglige hjælp.«

Hvorfor valgte Pierre at arbejde med de hjemløse i stedet for en anden værdig sag? Hans svar er enkelt og oprigtigt. Frelseren, siger han, er hans forbillede. Jesus Kristus kalder på alle, men han virkede ofte blandt de fattige, hjemløse, fortvivlede og udstødte. »Budskabet er enkelt,« siger Pierre. »Hvis vi vandrer i hans fodspor, finder vi og dem, vi tjener, glæde. Vi er hans hænder, hans redskaber.«

Pierre siger, at hans virke blandt de hjemløse har bragt ham tættere på Frelseren og dem, som han tjener. »Skrifterne er mere levende for mig, især Matthæus 25 og Mosiah 4:14–30. En dejlig følelse af fred bekræfter dagligt for mig, at min plads er ved deres side.« □

Nogle af oplysningerne i denne artikel stammer fra et interview med Pierre Anthian af Sylvie Patea-Tramel.

FOTOILLUSTRATION: WELDEN ANDERSEN

Hvordan kan jeg være et godt eksempel, når jeg er så ufuldkommen?

Jeg har en ven, der virker interesseret i Kirken. Han holder øje med mig for at se, hvordan sidste dages hellige opfører sig. Men jeg begår mange fejltrin. Hvordan kan jeg være et godt eksempel, når jeg er så ufuldkommen?

Svarene er tænkt som en hjælp og indsigt, ikke som udtryk for Kirkens officielle lære.

LIAHONAS SVAR

Det kan være lidt skræmmende at opdage, at en anden dømmer Herrens Kirke ud fra ens handlinger. Man føler et stort ansvar. Men i stedet for at gå i panik, bør du fokusere på det gode, som kan komme ud af situationen.

Hvis din ven virkelig er interesseret i Kirken, og hvis han virkelig holder øje med alt, hvad du gør, så betragt det som en kompliment. Din ven betragter dig tydeligvis som »et forbillede for de troende«. Denne vending stammer fra apostlen Paulus' første brev til Timotheus, og Paulus' råd kan være en vejledning for dig, når du bestræber dig på at være et godt eksempel for din ven. »Vær et forbillede for de troende,« skrev Paulus, »i tale, i adfærd, i kærlighed, i troskab, i renhed« (1 Tim 4:12).

Paulus opregnede flere måder, hvorpå vi kan være gode eksempler. Vores *ord* kan for eksempel enten opbygge eller nedbryde andres tro. Hvis vi bander, løber med sladder eller konstant er kritiske, så taler vi ikke, sådan som Frelseren ville tale. Vi bør føre et rent sprog, tale positivt om andre og give komplimenter.

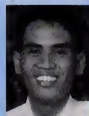
Ordet *adfærd* henviser naturligvis til vores opførsel. Hvis vores opførsel ikke er i harmoni med evangeliets principper, kan vi støde folk bort fra Herrens kirke. Vi kan være gode eksempler ved at klæde os passende, betale tiende, efterleve visdomsordet, være ærlige og gøre uselviske gerninger.

Kærlighed, fortæller Peter, »skjuler mange synder« (1 Pet 4:8). Hvis din ven er overbevist om, at du holder af ham, vil han være mere tilbøjelig til at se stort på de fejl, du måtte have. Joseph Smith ændrede dette vers en smule i sin oversættelse af Bibelen, så der står, at kærlighed *forebygger* mange synder. Når man oplever Kristi rene kærlighed og modtager tilgivelse for sine synder, kan man opleve det samme som dem, der lyttede til kong Benjamins ord. De var »ikke mere tilbøjelige til at gøre ondt, men bestandig gøre godt« (Mosiah 5:2).

At være et eksempel i *ånden* kan henvise til vores indstilling. Præsident Gordon B. Hinckley ledes for eksempel af Ånden og har derfor en positiv livsindstilling. Den indstilling er uden tvivl en af årsagerne til, at han kan udrette så meget. Han ser konstant fremad og arbejder med tro og energi og målrettethed. Det er på den anden side utrolig svært for en,

Jaqueline Soares Santos

Muhongo-Kabwabwa Tarin

Carlton Julius D. Escandor

Nathan Lloyd Jones

Charles Iheanacho Ekwonye

Anthony Silberie

Tahia Mou-Fa

Norma Ramírez Noriega

Victor Antonio Canales Villa

Alejandra Carolina González

som ikke stræber efter at blive ledt af Ånden at udøve tro eller overhovedet at udrette noget i livet.

Stoler vi på Herren? Har vi tillid til ham, hans tjenere og hans plan? Hvordan viser vi den tillid? Udøver vi *tro*, som Nephi gjorde, eller beklager vi os over, hvor hårdt livet er, og kritiserer forældre og ledere, som Laman og Lemuel gjorde?

Endelig skriver Paulus, at Timotheus skal være et eksempel i *renhed*. Intet kan få din ven til at miste interessen for Kirken hurtigere, end hvis han hører dig fortælle sjofle vittigheder, ser dig se upassende film eller opdager, at du bryder kyskhedsloven. På den anden side vil intet overbevise din ven mere om Kirkens positive indflydelse, end hvis han ser, at du skyr verdens urene indflydelse.

Betragt det som en velsignelse, at din ven holder sådan øje med dig. Hans iagttagelse giver dig fornyet motivation til at vælge det rette. Selvfølgelig er ingen fuldkommen. Men selv den kendsgerning kan få din ven til at indse, hvor meget Kirken betyder for dig. Hvis du sårer nogen, så gør det godt igen, i stedet for at komme med undskyldninger. Hvis du begår et fejltrin, så lær af det og bestræb dig på at gøre det bedre næste gang. Hvis du synder, så omvend dig straks og fuldt ud. Hvis din ven iagttager dig nøje, vil han bestemt lægge mærke til dette og indse, at Kirken virkelig »gøre dårlige mennesker gode og gode mennesker bedre« (se »Den levende profets ord«, *Liahona*, december 1996, s. 8).

LÆSERNES SVAR

Vi er alle ufuldkomne, og selv som medlemmer af Kirken begår vi fejl. Men vi kan hjælpe vores venner, som ikke er medlemmer af Kirken til at se, at selv om vi er ufuldkomne, så stræber vi dagligt efter at nå fuldkommenhed. Vi må gøre os fri fra dårlige vaner og vise vores venner, at skønt vi ikke fuldt ud formår at følge Kristus, så stræber vi dog efter at følge ham.

Jaqueline Soares Santos,
Jardim Ipê Gren,
São José dos Pinhais Stav i Brasilien

Omvendelse er en proces, og den kræver tid og en indsats for at lære af vore fejl og undgå at begå dem igen. Når vi efterlever evangeliet i tro og lydighed, hjælper Herren os med at være gode eksempler, selv om vi stadig kæmper med at overvinde vores ufuldkommenheder.

Carlton Julius D. Escandor,
Sorsogon 1. Gren,
Sorsogon Distrikt i Filippinerne

Mange mennesker har ikke meget tid til at læse Kirkens publikationer eller lære mere om Kirken. De publikationer, som de finder lettest at læse, er vores indstilling og adfærd

som medlemmer af Kirken. Hvis vi stræber efter at være et lys for andre hvor som helst, når som helst og under alle forhold og ikke lader vores ufuldkommenheder overvælde os, så kan vore venner vide, at vi virkelig er Herren Jesu Kristi disciple.
Ældste Charles Iheanacho Ekwonye,
Accra-missionen i Ghana

Vores patriarkalske velsignelse kan give os et ønske om at forandre os, at gøre alt, hvad vi kan for at forberede os på Kristi genkomst. Det er nødvendigt at bede til Herren om hjælp, for som vi læser i 1 Mos 18:14: »Intet er umuligt for Herren!«
Tahia Mou-Fa,
Uturoa Ward,
Raromatai Stav på Tahiti

Vi må være eksempler på omvendelse, så andre kan vide, at vi er klar over, at vi begår fejl, og at vi ønsker at rette op på dem. Vi kan lade vores venner se, at vi ved, hvordan man henvender sig til vor himmelske Fader og søger Helligåndens vejledning.
Victor Antonio Canales Villa,
Industrial Ward,
Querétaro Stav i Mexico

Kirkens lære er fuldkommen, men det er vi ikke. Det bedste vi kan gøre, er at lade andre se, at trods vores ufuldkommenheder, stræber vi efter at følge Frelserens eksempel. Vi ved, at vi ikke opnår fuldkommenhed i dette liv, men vor Fader i Himlen har lovet os, at hvis vi holder ud, giver han os sejren.
Alejandra Carolina González,
Jardin Ward,
Posadas Stav i Argentina

Vores venner, som ikke er medlemmer, husker det vi gør bedre end det vi siger. Vi må hele tiden udøve stor selvbeherskelse. Selv om vi er ufuldkomne, skal vi altid stræbe efter at »ligne Gud« (Ef 5:1).
Muhongo-Kabwabwa Tarin,
Likasi Gren,
Kinshasa-missionen i Den Demokratiske Republik Congo

Vi er som lys, der oplyser et mørkt værelse, men vi skal huske på, at en flamme blafrer, mindskes og blusser op hele tiden. Vi skal lade vores lys skinne, selv om det blafrer i vores ufuldkommenhed. Så længe vi stræber efter at forbedre os, kan vores eksempel hjælpe andre til også at komme »til Kristus og [blive] fuldkommen i ham« (Moroni 10:32).
Ældste Nathan Lloyd Jones,
Mexico City Øst-missionen i Mexico

Mine kolleger på arbejdet bemærker alt, hvad jeg gør, og de siger, at ikke alle mine handlinger stammer fra Kristus. Det bedste jeg kan gøre er at elske dem og fortælle dem om alt det, jeg har lært af evangeliet. Vi skal altid huske på, at Gud er med os, og at han lever. Vær tålmodig, tolerant og ærlig.
Anthony Silberie,
Rotterdam 2. Ward,
Rotterdam Stav i Holland

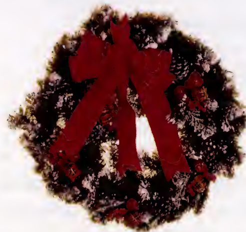
Hvis vi objektivt gransker vore svagheder og dagligt stræber efter at forbedre os på de punkter, kan vi, hvis vi holder ud, lade vores lys skinne klarere.
Norma Ramírez Noriega,
Pedro Beltrán Ward,
Ventanilla Stav i Peru

Du kan være med til at gøre SPØRGSMÅL OG SVAR *bedre ved at besvare nedenstående spørgsmål. Send dit svar, så vi har det senest den 1. februar 2001. Send det til* QUESTIONS AND ANSWERS 02/01, *Liahona*, Floor 24, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150–3223, USA, *eller send en e-mail til* CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org. *Du kan skrive dit svar på maskine eller med letlæselig håndskrift på dit eget sprog. For at dit svar kan komme i betragtning, skal du vedlægge dit fulde navn, privatadresse, ward og stav. Hvis det er muligt, må du gerne vedlægge et foto af dig selv. Dette foto vil ikke blive returneret. Et repræsentativt udvalg af brevene trykkes.*

SPØRGSMÅL: *Hvordan kan jeg fokusere mine tanker på Kristus i mine daglige gøremål?* □

JUL I ERZGEBIRGE

Herta Klimmer
ILLUSTRERET AF GREGG THORKELSON

December er den smukkeste måned i Erzgebirge, som er en bjergkæde i Tyskland. De fleste år ligger skove, marker og landsbyer fredfyldt dækket af dyb sne. Landskabet synes hyllet i ærbødighed.

Allerede den første søndag i december er alle husene pyntet og klar til julen. Der tændes et lys hver søndag i den måned, og når det fjerde lys tændes den sidste søndag før jul, er hvert eneste hjem fyldt med et nyt lys. Folk giver gaver til deres venner: Et sygebesøg, juleklip med børnene og en hjælpende hånd til dem, der har brug for det.

Traditionerne spiller en stor rolle i vores fejring af julen. For vore forfædre, som drev minedrift i Erzgebirge, blev lys – især i den mørke tid på året – et symbol på tro, varme og tryghed. Folk samledes med deres kære for at tilbede Herren ved gudstjenesterne. Hårdtarbejdende, trofaste mennesker knælede og bad. Klokkerne ringede som hyldest til julen.

Hjemme hos os, sad vi, når klokkerne ringede, omkring vores farverigt dækkede bord og lyttede til far, som læste højt om Herrens fødsel. Så lagde vi tre små børn vores små hjemmelavede gaver under juletræet, sådan som mor havde lært os. Alle blev husket – bedsteforældre, onkler og tanter. Selv fuglene fik bedre mad, og hunden fik pølse.

Når klokkerne ringede juleaften, gik vi en tur. Julelysene glitrede i sneen. Det var, som om vi vandrede i et hav af stjerner. Grantræerne foran folks huse var pyntet med lys. Udskårne minearbejdere og engle i træ, der alle havde et lys i hånden, kiggede ud på os fra vinduerne. Juleudstillingerne skildrede scener fra Kristusbarnets fødsel: Hyrderne på marken, de vise mænd, der kom for at tilbede ham, Jesus, der lå i krybben, Maria, der bøjede sig over ham, Josef, der beskyttede den lille familie, og æsler, får og hyrder, der knælede.

Efter vores spadseretur vendte vi hjem med øjne, der strålede af glæde. Indenfor mødtes vi af duften af gran. De småkager, som mor havde bagt, ventede på os.

Ikke meget har forandret sig, siden jeg var lille. De fleste af de gamle traditioner holdes i hævd – med nogle få tilføjelser. Medlemmerne af Herrens Kirke holder en dejlig julefest i grenen. Missionærer og medlemmer føler sig trygge og glade, når vi fejrer julen med musik og tilbedelse. Faderen og hans elskede Søn, Jesus Kristus, velsigner os. En dyb fred fylder vore hjerter. Det er en fred, som verden inderligt trænger til.

Lige som sneen blidt dækker Erzgebirge, kan julefreden hvile i vores hjerter altid. Hvis vi gør plads til det, vil stjernen, der engang indvarslede hans fødsel, oplyse alle vore dage og gøre hver eneste nat hellig. Vi beder om et sådant mirakel i visheden om, at vor Fader og hans Søn lever – og fordi de gør det, fordi de elsker os, byder julefreden altid på håb til en træt verden. □

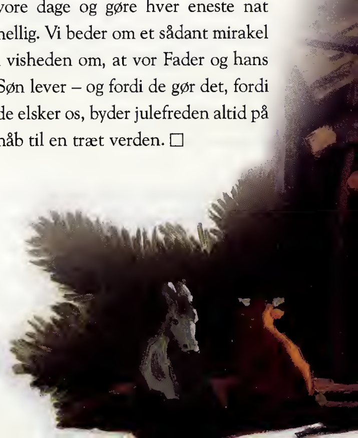

Fig. 3.
D
H
I
K
D
q
p
o

ERIKA SÅ MED NYE ØJNE – NOGET SOM VI ALLE HAR BRUG FOR.

ET EVIGT PERSPEKTIV

Ældste Carlos H. Amado
De Halvfjerds

FOTOILLUSTRATIONER: CRAIG DIMOND; ELEKTRONISK BILLEDKOMPOSITION: PATRIC GERBER

María Coj var et 17 år gammelt medlem af Kirken i Guatemala, den ældste af otte børn. Hun led af en parasitinfektion, der skyldtes fordærvet mad, og som med tiden bredte sig til hendes hjerne og forårsagede skrækkelige hovedpiner og derpå blindhed. For at lette smerterne var det nødvendigt at flytte hende fra hjemmet i Sololá til Guatemala City. På grund af kramper forårsaget af den fremskredne sygdom blev hendes tilstand værre, og hun blev kun holdt i live af en respirator. Det var klart, at hun ikke kunne leve længe på de betingelser.

Samtidig rejste Erika Alonzo, et 12-årigt og delvist blindt medlem af Kirken, 22 timer i bus fra Honduras til Guatemala City for at få en øjenoperation. I to uger ventede hun på en acceptabel hornhinde fra USA, der kunne transplanteres til hendes øje, men der var ingen.

I mellemtiden døde María. Eftersom hendes blindhed skyldtes et pres på hjernen, var hendes hornhinder sunde. Marías far og mor godkendte doneringen af hornhinder. Operationen var en succes.

Den 12. juli 1993 rejste Erika til Sololá for at møde familien Coj for første gang. Den overraskede familie spurgte hende: »Kan du se?« Hun svarede: »Jeg ser alt klart.« Det var et åndeligt møde. Søster Coj, som ikke forstår ret meget spansk, fordi hendes modersmål er calchiquel, kunne føle kærligheden og ånden i samtalen. Erika kan nu se og nyde sine omgivelser på grund af doneringen af Marias hornhinder. Et menneskes død og hendes forældres kærlighed velsignede en andens liv. Det medicinske mirakel, hvor et menneske er i stand til at se gennem en andens øjne, er en forbavsende kendsgerning.

Åndeligt talt vil I unge opdage, når I betragter velsignelserne i dette liv og i evigheden gennem jeres trofaste forældres, læreres, biskoppers, apostles og profeters øjne ved dagligt at skænke lidt tid til fx at overveje, bede og studere skrifterne, at de belærer jer om det guddommelige, som er i jer.

Udvid jeres vision og erkend, at I er forbundet med Gud, løft jeres blik og lev værdigt. Lær i jeres ungdom at tøjle jeres ønsker, lyster og lidenskaber. Forbered jer seriøst på at opfylde jeres glorværdige ansvar for at forkynde gengivelsens sandheder, som er, at Jesus er Kristus, og at frelse kun kommer gennem ham, at Joseph Smith var en profet, som blev instrueret af guddommelige budbringere til med magt og myndighed at gengive alle pagter og ordinancer, der findes i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Guds Søns forsoning gjorde det muligt, at hele menneskeheden kunne vende tilbage til Faderens nærhed. Frelseren lærer os nu: »Følg derfor mig og gør de ting, som I har set mig gøre« (2 Nephi 31:12). Nogle af jer vil få det privilegium at tjene som missionær med øjet alene henvendt på at helliggøre Gud og at opbygge hans rige (se L&P 4:5). I løbet af den tid vil Kristus lutre jeres ånd; han vil forme jeres karakter og i jeres hjerte så de principper, der vil gøre det muligt for jer at leve i retfærdighed og glæde i dette liv og i evigheden.

Jeg vil gerne fortælle om en anden oplevelse med tro. Ældste Hermelindo Coy var enebarn og tog afsked med sin mor. Han forlod for første gang i sit liv sin lille landsby i bjergene i Senahú i Guatemala. Han ankom til missionærerskolen den 14. marts 1991. Selv om han kun havde været medlem af Kirken i to år og var meget genert ved at tale med andre, var hans beslutsomhed om at tjene stor. Hans uddannelse bestod af mindre end fem års skolegang på hans modersmål kekchi. Guatemalas officielle sprog spansk var fremmed for ham.

På sin mission lærte han at leve med smerter i sit ben. Han beklagede sig sjældent. I august 1992 lagde han foruden en større smerte også mærke til noget unormalt ved sit knæ. Diagnosen lød på knoglekræft. En omfattende undersøgelse viste kræft i leveren, lungerne og lymfesystemet. Hans sygdom var med andre ord dødelig. Han forstod ikke konsekvenserne af sygdommen eller dens alvor. Ved hjælp af en oversætter og med eksempler fra livet på gården, som han var fortrolig med, fik han at vide, at han kun havde kort tid igen.

Han spurgte aldrig: *Hvorfor sker det for mig?* Han beklagede sig ikke eller gav udtryk for negative følelser. Han gjorde lydigt alt, hvad der blev forlangt af ham. Han blev spurgt, om han ønskede at tage hjem, men han bad om at blive i missionen og tjene så længe som muligt, ja, selv indtil sin død.

I oktober det år gik han med besvær ved at støtte sig til en stok. Han kunne kun arbejde få timer hver dag. I december kunne han ikke gå. For første gang mistede han modet, for han kunne ikke forkynde. Hans store bekymring var hele tiden, hvem der skulle tage sig af hans mor, når han døde.

Ved et besøg bad missionspræsidenten ældste Coy om at undervise sin egen mor i flere af de grundlæggende lærdomme. Hun plejede ham sammen med missionens sygeplejersker døgnet rundt. Da han underviste sin mor i frelsesplanen på sit modersmål, udstrålede hans ansigt overbevisning og lys. Ældste Coy forstod med styrke og overbevisning det, han underviste i.

Da hans kræfter aftog, satte han hele sin lid til Herren. Ved en lejlighed, hvor smerten var meget stor, udtrykte han i bøn: »Himmelske Fader, jeg kender ikke dagen og timen, hvor jeg skal dø, men jeg ønsker hurtigt at høre fra dig om min nye opgave.« Han døde i februar 1993. Hans død velsignede alle missionærerne, lederne, medlemmerne og selv ikke-medlemmer, som hørte om hans mod til at tjene og holde ud til enden. Hans tro var så enkel, at den smittede. Han frygtede aldrig døden. Han styrkede alle, som kendte ham.

Jeg lover jer, at når I tjener med samme tro som ældste Coy, og når I ser gennem jeres forældres og lederes øjne, som også elsker jer, bliver jeres vidnesbyrd styrket, jeres vision bliver udvidet, og jeres forståelse vil oplyse andre, som er åndeligt blinde, og hjælpe dem med at vende tilbage til Kristus. Stå op og lys, vær som fuldtidsmissionærerne, der i dag bringer lys, håb og kundskab til dem, der trænger til det. □

Tilpasset efter en tale ved oktoberkonferencen 1993.

Lille Liahona

TIL BØRNENE I JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE ▪ DECEMBER 2000

ET JULEBUDSKAB FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB TIL VERDENS BØRN

Julens ånd

Julen er en vidunderlig tid på året. Det er en tid, hvor man ser flere smil, muntre hilsner og venlige gerninger end hele resten af året.

Hvad er det, der giver os den kærlighed og den glæde? Det er selvfølgelig julens ånd. For at forstå julens sande ånd, må vi forstå, at den drejer sig om Kristus, som blev verdens Frelser og Forløser.

Den herlige nyhed om hans fødsel blev forkyndt af en engel til de ydmyge hyrder den første jul for mange, mange år siden:

»Se, jeg forkynder jer en stor glæde, som skal være for hele folket:

I dag er der født jer en frelser i Davids by; han er Kristus, Herren« (Luk 2:10–11).

Det er vores håb, at vi alle i denne juletid kan finde Kristi Ånd i vore hjerter og hjem, når vi stræber efter at blive mere som Frelseren ved at tilgive andre, som han tilgiver os, tjene andre med glæde og holde budene.

Vi bærer vidnesbyrd om, at Jesus blev født i Betlehem, at han er vores Frelser, vores Forløser og vores Ven, og at julens sande ånd fokuserer på Jesus Kristus. □

Kærlig hilsen,
Det Første Præsidentskab

SKE DET MIG, AF LIZ LEMON SWINDLE, GENGIVET MED TILLADELSE FRA MUSEET FOR DE SIDSTE DAGES HELLIGES KUNST OG HISTORIE, FEMTE INTERNATIONALE KUNSTKONKURRENCE

HISTORIER FRA DET NYE TESTAMENTE

JESUS FRISTES

ILLUSTRERET AF ROBERT T. BARRETT

Jesus gik ud i ørkenen for at være sammen med Gud. Han var der i 40 dage og talte med Gud. Mens han var der, spiste han ikke noget.

Matt 4:1–2; JSO Luk 4:1–2

Efter 40 dage kom djævelen og fristede Jesus til at bevise, at han var Guds Søn. Først sagde han, at Jesus skulle forvandle nogle sten til brød. Jesus var sulten, men han vidste, at han kun skulle anvende sine kræfter til at hjælpe andre mennesker. Han gjorde ikke, som djævelen bad om.

Matt 4:2–4; James E. Talmage, Jesus Kristus, *s. 134–141.*

Da Helligånden førte Jesus op på en af templets tinder, fristede djævelen Jesus for anden gang og sagde, at han skulle springe ned fra templet. Djævelen sagde, at hvis Jesus var Guds Søn, ville englene gribe ham, så han ikke kom til skade. Jesus sprang ikke. Han vidste, at han var Guds Søn, og han behøvede ikke at bevise det. Han vidste også, at det ville være forkert at anvende hellige kræfter på den måde.

Matt 4:5–7; JSO Matt 4:5–6

Derefter førte Helligånden Jesus op på toppen af et bjerg og viste ham alle verden riger og skatte. Djævelen kom og sagde, at Jesus kunne få alle de riger og skatte, hvis han ville adlyde ham. Jesus sagde, at han kun ville adlyde sin himmelske Fader, og derefter befalede han djævelen at forsvinde. Djævelen forsvandt, og engle kom og velsignede Jesus. Nu var han parat til at begynde sit jordiske virke.

Matt 4:8–11; JSO Matt 4:8–9

BRYLLUPPET I KANA

Jesus Kristus og hans disciple deltog i en bryllupsfest i Kana. Maria, Jesu mor, var der også. Under festen kom hun hen til Jesus og fortalte, at der ikke var mere vin at servere for gæsterne.

Joh 2:1–3

Jesus respekterede og elskede sin mor. Han sagde, at han ville gøre, hvad hun forlangte.

JSO Joh 2:4

Maria sagde til tjenestefolkene, at de skulle gøre alt, hvad han bad dem om.

Joh 2:5

Jesus gav tjenestefolkene besked på at fylde seks store stenkrukker med vand. Hver krukke kunne rumme mellem 70 og 100 liter. Derefter forvandlede han mirakuløst vandet til vin.

Joh 2:6–7

Han gav tjenestefolkene besked på at tage vin fra krukkerne og give det til den, der havde ansvar for festen.

Joh 2:8

Manden, der stod for festen, vidste ikke, hvor vinen kom fra. Han blev overrasket, da han drak den. Den bedste vin blev som regel serveret i begyndelsen af festen. Men denne gang var den bedste vin blevet gemt til sidst.

Joh 2:9–10

Jesus udførte dette mirakel for at hjælpe sin mor. Det er det første af de mirakler, som han udførte i sit liv på jorden.

JUL ÅRET RUNDT

Ann Jamison

»Og dersom du holder [mine bud] og holder ud til enden, skal du have evigt liv, hvad der er den største af alle Guds gaver« (L&P 14:7).

Ville du ønske, at det kunne være jul året rundt? Du kan være i julehumør året rundt. Du oplever glade følelser, når du bereder dig på, indgår og holder dine dåbspagter ved at følge Jesu eksempel. Du kan følge hans eksempel ved juletid og året rundt.

Julen er en særlig tid, hvor vi tænker på Jesus Kristus og de kærlige gerninger, som han gjorde for andre. Det gjorde han hele livet, ikke kun én gang om året.

Jesus lærte sine disciple, at når man er god mod andre, så er man god mod ham. Han sagde: »Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig« (Matt 25:40).

Danny rensede og pudsede sin mors sko. Hans mor blev meget overrasket. Hun gav ham et knus og nogle penge. Senere da hun tog skoen på, kunne hun mærke, at der lå noget i spidsen på en af dem. Det var de penge, hun havde givet Danny. De var pakket ind i et lille brev, hvori der stod: »Jeg gjorde det af kærlighed.«

Du kan være ligesom Danny og gøre godt mod andre uden at bede om noget til gengæld. Gør det af kærlighed – og af kærlighed til Frelseren.

Inden seksårige Tracis familie skulle flytte, ville hun gerne gøre noget særligt for naboerne. Med sin mors hjælp skrev hun sit vidnesbyrd. Hun fik lavet en kopi til hver af naboerne. Så besøgte hun sine venner, udtrykte sin kærlighed og gav dem sit vidnesbyrd.

Du kan finde mange gode gerninger, som du kan gøre hver dag. Smil til en eller anden. Hjælp dine forældre med at lave mad. Gør rent uden at blive bedt om det. Vær en god ven. Det er gave, du kan give året rundt.

At holde sin dåbspagt vil sige, at man følger Jesus året rundt. Når du følger hans eksempel og ser, hvordan du dagligt kan tjene andre, så tjener du ham. Du giver ham en julegave hver dag! Ligesom Traci og Danny kan du fejre jul året rundt.

Instruktioner

En mosaik er et billede, som består af små stykker farvet materiale. Du kan lave en ved at klippe farvet papir eller stof i små stykker. Tag side 9 ud af bladet og anbring dine farvede stumper på tegningen (se *Lille Liahonas* forside). Når du har anbragt stumperne, sådan som du vil have dem, limer du hver af dem på plads. Ligesom en mosaik består af mange små stumper, kan du vise, at du husker Jesus ved at gøre mange, små gode gerninger året rundt.

Forslag til fællestid

1. Med hjælp fra musiklederen fortæller du historien om Frelserens fødsel. Brug Matt 2:1–2, 8–11; Luk 2:1, 3–20; Helaman 13:2–4; 14:2–5; og 3 Nephi 1:9–15; læs beretningerne fra skrifterne og syng passende sange og salmer. Lad børnene iføre sig enkle kostumer og opføre historien fra skrifterne.

2. Del børnene op i grupper. Giv hver gruppe et stykke papir med et eller to af årets månedlige temaer skrevet på det (se Jeg indgår og holder min dåbspagt: Instruktioner til fællestid og børnenes nadvermødeprogram 2000). *Skriv også hver måneds skriftsted. Lad hver gruppe mime eller spille temaerne. Lad de andre børn gætte. Når temaet er gættet, så lad den gruppe, der opførte stykket, fremsige eller lede resten af Primary i at fremsige det tilhørende skriftsted. Syng sange eller salmer, der underbygger hvert tema.* □

ILLUSTRERET AF THOMAS S. CHILD

APRIL
Konferencecentret.

Lim eller tape

MARTS
Præsident Gordon B. Hinckley som dreng.

Lim eller tape

FEBRUAR
Præsident Gordon B. Hinckley.

Lim eller tape

JANUAR
Faderen og Sønnen viser sig for Joseph Smith. (se JS – H 1:17).

Lim eller tape

Lille Liahona

FØLG PROFETEN

Siden verdens begyndelse har vor himmelske Fader kaldet profeter til at lede og vejlede sine børn på jorden. Hver profet er også et særligt vidne om Jesus Kristus. Skrifterne fortæller os om tapre profeter i gamle dage. I dag er præsident Gordon B. Hinckley vores profet. Det er vigtigt for os alle at lytte til og følge hans råd og vejledning. Når vi følger hans råd, hjælper det os med at klare hverdagens udfordringer, og det giver os fred i vores tilværelse. Når I læser skriftstederne, der er omtalt på dette års plakat, så gør det bønsomt. Når I gør det, vil jeres viden og vidnesbyrd om profeterne blive styrket.

INSTRUKTIONER

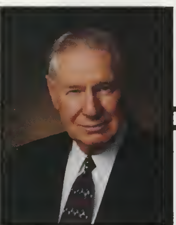
1. Tag plakaten ud af bladet.
2. Klip billeder langs plakatens sider af og læg dem i en kuvert.
3. Lim plakaten på et stykke karton og hæng den op.
4. Begynd i januar 2001 og læs i begyndelsen af hver måned temaet og skriftstedet for den måned. Find så månedens billede i kuverten og sæt med tape eller lim det øverste af billedet på pladsen på plakaten. Vend bunden af billedet op, så man kan læse oplysningerne på bagsiden.

FLERE EKSEMPLARER AF DENNE PLAKAT KAN FÅS PÅ DET LOKALE DISTRIBUTIONSCENTER.

FØLG PROFETEN

JANUAR
Hvad er en profet?

»Thi I skal tage imod hans ord i al tålmodighed og med tro, som om det var fra min egen mund« (L&P 21:5).

FEBRUAR
Profeten er præsidenten for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

»… den pligt, der påhviler præsidenten … er at præsidere over hele Kirken« (L&P 107:91).

MARTS
Vor himmelske Fader forbereder den nuværende profet til at blive profeten i dag.

»Og Gud så disse sjæle, at de var gode, og han … sagde: Disse vil jeg gøre til mine fyrster« (Abraham 3:23).

APRIL
Hvad har vor himmelske Fader fortalt os gennem vores profet ved den sidste generalkonference?

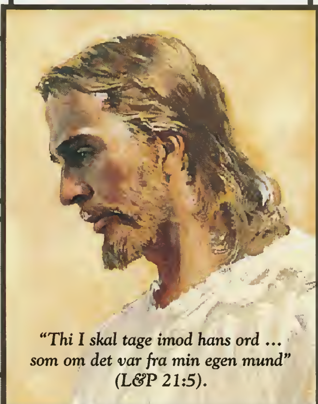
»Hvad jeg, Herren, har talt, har jeg talt … enten ved min egen røst eller mine tjeneres, thi det er det samme« (L&P 1:38).

MAJ
Hvordan bliver vi velsignet, når vi følger profeten?

Jeg »åbner jer himlens sluser og udøser velsignelse over jer i overmål« (3 Nephi 24:10).

JUNI
Til alle tider er folk blevet velsignet, når de har fulgt profeten.

»… sådan som han fra gammel tid har forkyndt ved sine hellige profeters mund …« (Luk 1:70).

"Thi I skal tage imod hans ord … som om det var fra min egen mund" (L&P 21:5).

JULI
Jesu Kristi sande kirke blev gengivet ved profeten Joseph Smith?

»Og gennem min tjener Joseph har jeg udsendt mit evangeliums fylde« (L&P 35:17).

AUGUST
Vor himmelske Fader sender profeter for at advare og undervise sine børn.

»Og en advarselsrøst skal gå ud til alle mennesker gennem mine disciples mund, som jeg har valgt« (L&P 1:4).

SEPTEMBER
Hvordan kan vi følge profeten?

»Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befalet, thi jeg ved, at Herren ikke giver menneskene nogen befaling uden at han åbner en udvej for dem, så at de kan udføre det, som han befaler dem« (1 Nephi 3:7).

OKTOBER
Hvilket bestemt råd har profeten givet os ved den sidste generalkonference?

»Jeg, Herren, er forpligtet, når I gør, hvad jeg siger, men når I ikke gør, hvad jeg siger, har I intet løfte« (L&P 82:10).

NOVEMBER
Profeter profeterer om fremtidige ting.

»Nej, Gud Herren gør ikke noget, førend han har åbenbaret sine planer for sine tjenere, profeterne« (Amos 3:7).

DECEMBER
Profeter har i alle tidsaldre profeteret om Jesu Kristi komme og har vidnet om, at han er verdens Frelser. De har også profeteret, at han vil komme igen.

»Og han talte ligeledes om profeterne, om hvor mange, der havde vidnet … om denne Messias … denne verdens Forløser« (1 Nephi 10:5).

DECEMBER
Profeten Esajas profeterede om Frelseres fødsel (se Es 7:14; 9:6).

Lim eller tape

NOVEMBER
Profeter har erklæret, at missionærer vil forkynde evangeliet i hele verden (se L&P 133:8-9).

Lim eller tape

OKTOBER
En måde at følge profeten på er ved at være en ven for andre.

Lim eller tape

SEPTEMBER
En måde at følge profeten på er ved at holde familieaften.

Lim eller tape

AUGUST
Kong Benjamin taler fra et tårn (se Mosiah 2-5).

Lim eller tape

JULI
Joseph Smith ordinerer Oliver Cowdery til Det Aronske Præstedømme (se JS – H 1:68-72).

Lim eller tape

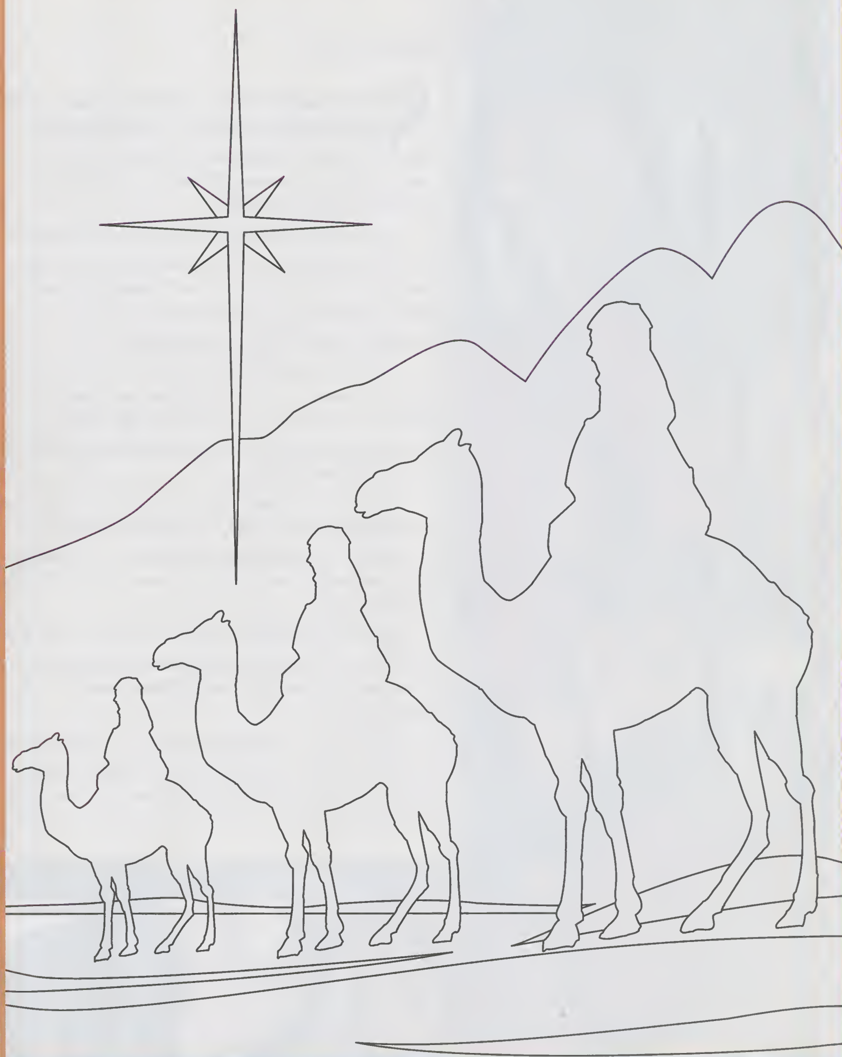
JUNI
Peter og Cornelius (se ApG 10).

Lim eller tape

MAJ
Enok og Enoks stad (se Moses 7:19, 68-69).

Lim eller tape

DETALJE FRA *JESUS KRISTUS*, AF HARRY ANDERSON; *DEN FØRSTE ÅBENBARING*, AF DEL PARSON; *GORDON B. HINCKLEY*, AF WILLIAM WHITAKER;
FOTO AF KONFERENCECENTER: CRAIG DIMOND; *ENOKS STAD OPTAGES*, AF DEL PARSON; *KRISTUS OG PETER*, AF PAUL MANN;
JOSEPH SMITH ORDINERER OLIVER COWDERY TIL DET ARONSKE PRÆSTEDØMME, AF DEL PARSON; *KONG BENJAMIN FORKYNDER FOR NEPHITERNE*,
AF GARY L. KAPP; FOTOILLUSTRATION AF FAMILIEAFTEN: STEVE BUNDERSON; FOTOILLUSTRATION AF MISSIONÆRER: WELDEN C. ANDERSEN;
PROFETEN ESAJAS FORUDSIGER KRISTI FØDSEL, AF HARRY ANDERSON.

Gaver til de fattige

Shirley G. Finlinson

Søster Mortensen var sur. Der var ikke nogen anden måde at beskrive hende på. Forleden hørte jeg hende sige til biskoppen, at børnene tog alt for meget af tiden ved vidnesbyrdmøderne. Jeg var meget vred, da jeg forlod kirkesalen.

Men min vrede varede ikke længe. Det var december, og der var jul i luften. Hele min krop sprudlede af begejstring. Jeg kunne ikke lade være med at smile og le. Min familie begyndte at synge julesange på vej hjem fra kirke bare for at give luft for vores begejstring.

Efter aftensmaden kaldte mor og far os sammen. Vi vidste alle sammen, hvad vi skulle tale om. Hvert år vælger vi en familie i vores ward, og så tager vi i al hemmelighed hen med gaver og mad til dem. Det er en af vores yndlingstraditioner.

Da vi var samlet, sagde far: »Det er på tide, at vi vælger en familie, vi kan hjælpe i år. Er der nogle forslag?«

Da ingen af os sagde noget, så far på mor: »Så har mor måske et forslag. Tit ser hun noget, som vi andre ikke har lagt mærke til.«

Mor smilede. »Ja, faktisk *ved* jeg, at der er en, som har brug for vores hjælp. Vi har altid valgt en familie med børn, men i år synes jeg, at vi skal hjælpe søster Mortensen.«

Jeg kunne ikke tro mine egne ører! »Men, mor,« protesterede jeg, »hun er jo hverken fattig eller syg, og hun er altid så sur. Hun kan ikke engang li' børn. Jeg synes, at vi skal vælge en anden.«

ILLUSTRERET AF PAT HOGGAN

»Jeg er enig med Anna,« sagde min storesøster Betina. »Hun *er* altid så sur. Det vil ikke være sjovt at gøre noget for hende. Måske sparker hun vores gaver væk fra sit dørtrin. Desuden ser hun ud til at have penge nok.«

Jeg så taknemlig på Betina. Så tog Peter ordet: »Hun tysser altid på mig, selv når jeg ikke siger noget.«

Linda og Jan sagde ikke noget. De var for små til at kende søster Mortensen.

»Jeg ved godt, at søster Mortensen har penge nok til at klare sig,« sagde mor. »Og jeg ved, at hun ikke er særlig omgængelig, men det er netop derfor, jeg tror, hun har brug for vores hjælp.«

Jeg var ikke overbevist, men jeg lyttede, mens mor fortsatte: »Søster Mortensen har haft et ulykkeligt liv. Hun blev skilt, inden hun flyttede hertil. Hun har tre børn, som er gift. De har selv børn, men de kommer aldrig for at besøge hende eller lade hende lære sine børnebørn at kende. Måske har hun gjort noget, der har fået dem til at holde sig væk. Det ved jeg ikke, men jeg ved, at hun er meget ensom og ulykkelig. Jeg tror, at hun trænger til, at nogen viser hende, at hun er elsket. Du havde ikke helt ret, da du sagde, at hun ikke er fattig, Anna.«

»Mener du fattig på kærlighed?« spurgte jeg.

»Ja, og nogle gange er det meget værre at være fattig på kærlighed, end at være fattig på penge.«

Vi sad alle tavse i nogle minutter. Så sagde far: »Lad os stemme om det. Hvor mange af jer kunne tænke sig at holde jul med søster Mortensen i år?«

Langsomt rakte Betina hånden op. Linda og Jan rakte hænderne i vejret. Så rakte Peter hånden op. Efter at have set rundt på de andre rakte jeg modvilligt min hånd op.

Mor sagde, at i stedet for at købe gaver til søster Mortensen i butikkerne, skulle vi selv lave dem. Hele den næste uge klippede vi julepynt, trak popcorn og bær på snor, bagte småkager og lavede juleknas. Vi købte æbler og appelsiner, som vi ville aflevere sammen med det, vi havde lavet.

Det var fars opgave at skaffe en kasse, som kunne rumme vores gaver, og så udsmykke den. Vi lagde omhyggeligt det hele ned i kassen og lagde låget på. Far satte en stor sløjfe på toppen.

Vi samledes om køkkenbordet for at bede bøn og lægge de sidste planer. I bønnen bad far vor himmelske Fader om at blødgøre søster Mortensens hjerte og hjælpe hende til at modtage vores gave i samme kærlige ånd, som vi gav den. Jeg følte mig trøstet af de ord, for jeg huskede, at Betina havde sagt, at søster Mortensen måske ville sparke vores gaver langt væk. Jeg så for mig, hvordan småkager, juleknas, julepynt, æbler, appelsiner og kæder af popcorn og bær lå spredt over det hele.

Vi tog frakkerne på og skyndte os ud til bilen. Eftersom kassen var meget stor, besluttede vi, at far skulle bære den hen til hendes dørtrin. Når han vendte tilbage til bilen, var det min opgave at ringe på døren og løbe, inden søster Mortensen åbnede døren.

Jeg kunne mærke mit hjerte hamre af spænding, da far parkerede et stykke vej fra hendes hus. »Anna og jeg går hen til søster Mortensens hus,« sagde han. »I andre skal være helt stille, så hun ikke lægger mærke til jer.« Han løftede kassen ud af bilen og gjorde tegn til, at jeg skulle følge med ham.

»Far,« sagde jeg. »Jeg er bange for, at søster Mortensen skal fange mig og blive gal.«

»Hun fanger dig aldrig!« Han smilede til mig. »Du er familiens hurtigste løber. Men hvis du er bange, skal jeg nok vente på dig bag de buske bagest i hendes have. Når hun er gået ind igen, går vi sammen hen til bilen.«

»Det lyder godt,« sagde jeg og smilede taknemligt.

Far satte forsigtigt kassen på dørtrinnet. Jeg ventede, indtil han havde gemt sig bag buskene. Så løb jeg op ad trappen, ringede på døren og spænede hen over haven til buskene, hvor jeg knælede ned ved siden af far. »Godt klaret,« hviskede far.

Døren blev åbnet, og en lysstråle faldt ud på sneen. Til at begynde med så søster Mortensen slet ikke kassen, men da hun skulle til at lukke døren, fik hun øje på den og standsede op. Hun stod stille et øjeblik. Så bøjede hun sig ned og læste sit navn på låget. Hun tog låget af, og igen stod hun helt stille. Til sidst løftede hun kassen op og kiggede ud over haven. Hun smilede, men der løb tårer ned over hendes kinder. »Tak,« råbte hun. »Tak, hvem du så end er.«

Far og jeg sad stille et lille stykke tid, efter at hun var gået ind og havde lukket døren. Jeg hviskede: »Jeg tror, at hun blev rigtig glad for vores gave, gør du ikke?«

»Jo, det tror jeg, at hun gjorde.«

Næste søndag sang vi igen julesange, mens vi kørte hjem fra kirke. Da vi kørte forbi søster Mortensens hus, fik jeg øje på vores julepynt i hendes vindue, og kæderne med popcorn og bær hang på et juletræ, som ikke havde stået der ugen før. »Jeg tror, at søster Mortensen er blevet rigere,« sagde jeg.

Mor holdt op med at synge længe nok til at give mig et knus, og så sagde hun: »Det er vi også.« □

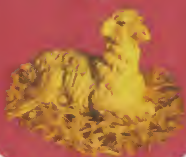

Vicki K. Wilkins

HJERTEVARME JULEBUDSKABER

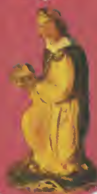

INSTRUKTIONER

1. Tag disse to sider ud af bladet og lim dem på pap.
2. Klip hjertekransen, de enkelte hjerter og budskaberne ud – også de to tomme felter.
3. Skriv dine egne budskaber i de tomme felter. Lim hvert budskab bag på et hjerte. Vælg en ven eller et familiemedlem, som du kan give budskaberne, og skriv hans eller hendes navn på hjertet.
4. Klip forsigtigt langs den stiplede linje på kransen.
5. Her i julen kan du give budskaberne til venner og familie. Når du er færdig med et, sætter du det i kransen ved at anbringe det i sprækken.

Jeg fortæller dig, at jeg elsker dig!	Jeg fortæller dig om Jesu fødsel.	Jeg læser mit yndlingsskriftsted for dig.
Jeg synger en sang for dig.	Jeg laver morgenmad til dig.	Jeg giver dig et knus.

BARE FOR SJOV

Josephs gaver

Joan Fox

Joseph Smith jun. blev født dagen før juleaften i 1805. Fra sit fjortende år gav han mange gaver fra vor himmelske Fader til alle mennesker på jorden. Lær mere om profetens Josephs gaver ved at læse nedenstående spørgsmål og sætte en ring om det eller de rigtige svar. Svarene findes i L&P 115:3–4; 130:22; JS–H 1:17–19, 30–35, 59, 66–67.

1. Joseph så vor himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus, i den hellige lund. Af denne begivenhed lærer vi:

A. At vor himmelske Fader og Jesus Kristus har herliggjorte legemer af kød og ben.

B. Vor himmelske Fader hører og besvarer bønner.

C. Ingen af de kirker, som var på jorden dengang, var sande.

2. Englen Moroni viste sig for Joseph og fortalte ham om nogle guldplader, der lå skjult i en høj i nærheden. Joseph oversatte pladerne til en bog, der hedder:

A. Jobs Bog.

B. Lære og Pagter.

C. Mormons Bog.

D. Den Kostelige Perle.

3. I en åbenbaring til Joseph i 1838 sagde Herren, at Kirkens navn skulle være:

A. De Sidste Dages Helliges Kirke.

B. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

C. Mormonkirken.

Svarene på Josephs gaver: (1) A, B og C. (2) C. (3) B.

BØRN–GAVER FRA GUD

I familieproklamationen står der: »Familien spiller en central rolle i Skaberens plan for sine børns evige skæbne« (*Liahona*, oktober 1998, s. 24). At hjælpe vor himmelske Fader med at bringe ånder til jorden som børn og lære dem at »vandre retskaffent for Herren« (L&P 68:28) er et af de største privilegier, han har givet os.

Fordi Satan er klar over den gode indflydelse, som ligger i familier, angriber han dem konstant. Præsident Gordon B. Hinckley har sagt: »Hjemmet er under belejring. Der er så mange familier, der bliver ødelagt … Hvis nogen kan ændre den trøstesløse situation, som vi er på vej ud i, så er det jer. Vågn op, I Zions kvinder, vågn op til den store udfordring, som I står overfor« (»Lad os vandre i Herrens lys«, *Liahona*, januar 1999, s. 117).

KÆRLIG VÅGEN, AF SHERI LYNN BOYER DOTY

EN HELLIG PLIGT

Sidste dages hellige behøver ikke at lade sig ryste af verdslige stemmer, der håner kvindens gudgivne rolle. Virginia U. Jensen, der er førsterådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab, har sagt: »I vor tids samfund er der mange, der drager betydningen af det traditionelle hjem og familien i tvivl. Nogle mener, at der på anden vis kan gøres brug af en kvindes tid og talenter, som er mere nødvendig end familien. Men profeterne har uophørligt erklæret, at en … mors rolle er en af de helligste og mest betydningsfulde beskæftigelser, som en … kvinde kan have« (»Inspirationsmøde for hjemmet, familien og den enkelte«, *Liahona*, januar 2000, s. 116).

En søster skrev, efter at være blevet kritiseret for at have en stor familie og have givet afkald på en karriere uden for hjemmet: »Jeg vuggede min nyfødte til langt ud på natten, overvældet af taknemlighed. Hvordan kunne jeg have fundet glæden ved at have dette barn, hvis ikke Guds profeter havde oplyst min vej og vist mig, at kvindelighed, moderskab og hustrurollen var smukke måder at tjene på, som har givet mig varme i sjælen, en nærhed til Faderen og en glæde, der til tider synes at opsluge mig?«

FÆLLES OM BYRDERNE

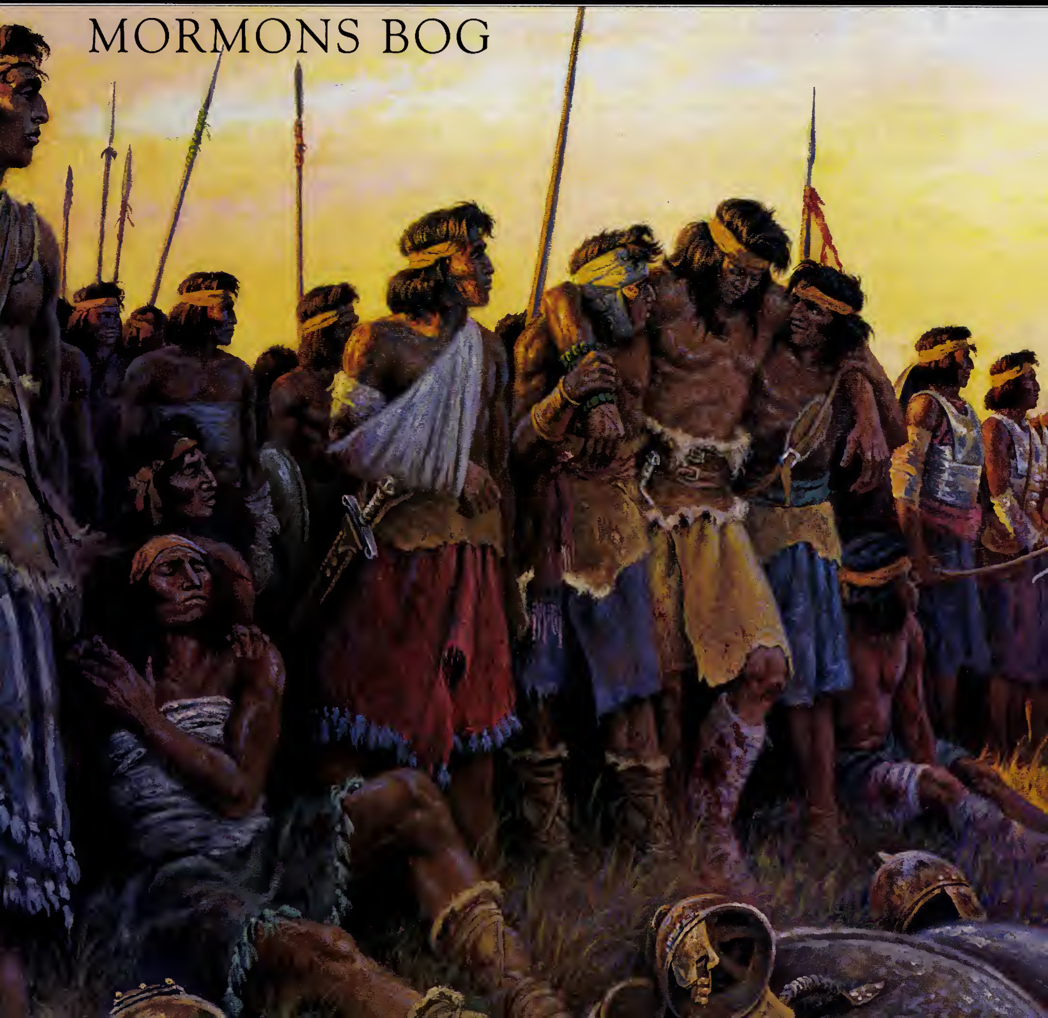
Den glæde er også opnåelig for kvinder, der aldrig selv har fået børn, men som finder udtryk for deres moderskab ved at passe andres børn. En kvinde hyldede en enlig søster: »Selv om jeg elskede mine tre små børn meget højt og vidste, at jeg udførte et vigtigt stykke arbejde, følte jeg mig ofte udbrændt og bundet til hjemmet. Min mand havde to jobs, men vi havde aldrig penge nok til en babysitter og en aften i byen. Så dukkede søde Monica op. Hun ringede ofte og sagde, at hun kom over og passede børnene en eller anden aften. Til mine børns store glæde medbragte hun altid spil og lidt lækkert. Min mand og jeg kunne så deltage i en tempelsession eller gå ud og spise med visheden om, at vi kunne vende hjem til et fredfyldt hjem. Monica afviste altid at tage imod penge. Denne vidunderlige kvinde passer nu mit barnebarn.«

Mary Ellen Smoot, Hjælpeforeningens præsidentinde, har sagt: »Børn gives os som gaver fra Gud … Alle os, der elsker, leder og underviser Guds børn, kender omfanget af det ansvar og betydningen af den gave« (»The Possible Dream«, en tale holdt ved Brigham Young Universitys kvindekonference i 1998). □

Den tro, som sidste dages hellige over hele verden er fælles om, afspejles i de kunstværker om Mormons Bog, som blev indsendt til Kirkens femte internationale kunstkonkurrence.

I GLOBALT LYS

MORMONS BOG

Kristi bøn, olie på træplade, af Derek Hegsted, Vermont 1. Ward, Orem Øst Stav i Utah. Efter at den opstandne Kristus havde helbredte de syge, bad ham sammen med nephiterne, som bar vidnesbyrd: »Og ingen tunge kan udtale ... og menneskehjertet kan heller ikke fatte så store og vidunderlige ting, som vi både så og hørte Jesus tale« (3 Nephi 17:17).

Et vattæppe fra Mexico, et træskærerarbejde fra Nigeria, et oliemaleri fra New Zealand, en dekorativ vase fra Japan – disse kunstværker repræsenterer de rigt varierede indslag i den femte internationale kunstkonkurrence. Konkurrencen, der er sponsoreret af Museet for De Sidste Dages Helliges Kunst og Historie i Salt Lake City, omfatter kunstværker fra hele kloden. De repræsenterer talentfulde kunstnere fra USA, Canada, Storbritannien, Europa, Rusland, Mellemøsten, Indien, Latinamerika, New Zealand, Australien, Filippinerne, Japan, Kina og Taiwan. Flere end 400 kunstnere i alderen fra 15 til 98 fra 38 lande har indsendt værker.

Temaet for værkerne var emner fra Mormons Bogs historie og budskab. Juryen udvalgte 135 af disse kunstværker, som så blev udstillet på museet fra den 24. marts til den 4. september. På de følgende sider ses nogle af de indsendte værker, som blev udstillet på museet.

Det er sandt, herre, de er her alle sammen, olie på lærred, af Clark Kelley Price, Thayne 2. Ward, Thayne Stav i Wyoming. »Alligevel var der efter Guds godhed ... ikke én sjæl af dem omkommet« (Alma 57:25). Helamans unge krigere stod trofast på geled, skønt udmattede og sårede.

Til venstre: Missionærer drager ud i verden, keramik, af Taiichi Aoba fra Niihama Gren i Matsuyama Distrikt i Japan. Blandt de scener, der skildres på denne dekorative japanske vase er Lehis familie, der flygter fra Jerusalem, Abinadi, der vidner for kong Noa, og en engel, der viser sig for Alma.

Til højre: Josefs stav bringes til Hagoths børn, maleri, blandet mediecollage, af Sylvia Huege de Serville, Takapuna Ward, Harbour Stav i Auckland i New Zealand. Polynesiske efterkommere af Mormons Bogs folk modtager og

Gengivelsen af Mormons Bog, træskærerarbejde, af Igbinigie Alfred Enoma fra Ogida Ward i Benin City Øst Stav i Nigeria. Scener fra evangeliets gengivelse, der blandt andet omfatter Joseph Smith, der modtager sin første åbenbaring; englen Moroni, der besøger Joseph; Joseph, der modtager pladerne; de otte vidner, der ser pladerne; Joseph Smith, der modtager præstedømmet; og en nigeriansk familie, som træder ind i templet.

Hvor jeg end går hen, olie på lærred, af Keith Bond, 9. Ward i San Antonio Vest Stav i Texas. Efter at have overværet sit folks udslettelse, skrev Mormons søn Moroni: »Men jeg, Moroni, vil ikke fornægte Kristus, og derfor vandrer jeg, hvorhen jeg kan, for mit eget livs skyld« (Moroni 1:3).

anerkender Mormons Bog – Josefs stav (se Alma 63:5–8; »Conference in Samoa«, *Ensign*, april 1976, s. 74).

Herunder: En hjælper, olie på lærred, af K. Sean Sullivan, St. Cloud Ward i Orlando Syd Stav i Florida. Nephis hustru var en kvinde med stort mod og omsorg. Her trøster hun Nephi, der blev bundet med reb af sine oprørske brødre, mens de var på skibet (se 1 Nephi 18:11, 19–20).

Til højre: Jeg vil huske pagten, olie på træplade, af Enrique Manuel García fra Burzaco Ward i Adrogué Stav i Buenos Aires i Argentina. Herren befalede: »Og I skal gå ud i min Ånds kraft og prædike mit evangelium, to og to i mit navn« (L&P 42:6). *Herunder: Sødere end sødt*, kobberplade, af Miguel Ángel González Romero, Bonilla Ward, La Portada Stav i Antofagasta i Chile. Lehi sagde om sit syn: »Og jeg så et træ, hvis frugt var eftertragtelsesværdig, og som gjorde mennesket lykkeligt … [Jeg] begyndte … at ønske, at min familie også skulle nyde deraf« (1 Nephi 8:10, 12).

På grund af din store tro, farveblyant på papir, af Sheri Lynn Boyer Doty, Holladay 26. Ward, Holladay Stav i Salt Lake City. Kong Lamonis hustru og hendes tjenestepige Abish beskrives i Mormons Bog som kvinder med stor tro. Her opfordrer Ammon dem til at holde ud i urokkelig tro, mens de venter på, at kong Lamoni skal vågne (se Alma 19).

Lehi formaner sine efterkommere til retfærdighed, olie på lærred, af Philip M. Leaning fra Auckland 3. Ward i Mt. Roskill Stav i Auckland i New Zealand. »Men se, mine sønner og døtre,« sagde Lehi, »jeg kan ikke gå i graven, medmindre jeg efterlader jer en velsignelse; thi se, jeg ved, at dersom I bliver belært om den vej, I skal vandre på, vil I ikke forlade den« (2 Nephi 4:5).

En velsignelse til nationerne, detalje fra tæppe, af Isa Tania Domínguez Herrada, Xochimilco Ward, Tlalpan Stav i Mexico City i Mexico. »Josef er et ungt frugttræ, dets grene vokser op ad muren … Din fars velsignelser … skal komme over Josefs hoved, over issen på fyrsten blandt brødre« (1 Mos 49:22, 26). Nephiterne og lamaniterne, som er efterkommere af Josef, nyder godt af de velsignelser, der blev beseglet på Josefs hoved. ☐

Betydningen af tiendeopgørelsen

Kenneth L. DuVall
FOTOILLUSTRATION: MATTHEW REIER

Tiende er en vigtig prøve på vores personlige retskaffenhed. Præsident Joseph F. Smith (1838–1918) har sagt: »Ved hjælp af dette princip skal det kendes, hvem der er for Guds rige, og hvem der er imod det … ved det skal det kendes, om vi er trofaste eller ej« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph F. Smith*, 1998, s. 276).

Spørgsmålet er, af hvem skal vores trofasthed kendes? Først og fremmest skal vi i vores hjerte vide, at vi har betalt en ærlig tiende. Det er vigtigt, at vi har Åndens bekræftelse i denne sag.

Det er også vigtigt, at vi erklærer vores tiendetrofasthed over for vores biskop eller grenspræsident. Vi anmodes om at afgive denne erklæring under tiendeopgørelsen, som er et personligt eller familieinterview hos biskoppen eller grenspræsidenten hvert år i december. Det er der flere vægtige årsager til.

Erklæring af tiendestatus. Det er et evigt princip, at vi skal gøre regnskab for det, som Gud har givet os: Vores tid, talenter og midler. Vi ved, at vi skal dømmes »efter [vores] gerninger ifølge det, der [står] skrevet i bøgerne« (Åb 20:12; se også 3 Nephi 27:26). Biskopper og grenspræsidenter anmodes om ved hvert årsskifte at anføre hvert enkelt medlems tiendestatus i Kirkens optegnelser. Det er vores privilegium at aflægge regnskab ved at erklære vores tiendestatus for ham.

En mulighed for at vise vores lydighed. Tiendeopgørelsen giver os mulighed for at vise Herren vores lydighed. Derudover kan forældre anvende tiendeopgørelsen som et undervisningsredskab. Man kan benytte en familieaften til at forklare, hvordan Kirken anvender tienden, og hjælpe børnene til at gøre deres egne optegnelser klar til mødet med biskoppen. Børn, som hører deres forældre erklære, at de betaler en fuld tiende, får en vished om, at tiendebetaling betyder meget for deres forældre og derfor også bør være vigtig for barnet selv.

En gennemgang af vore egne optegnelser. Hvis vi ikke har taget os tid til at gennemgå vores bidrag til Kirken, hvordan ved vi så, at de er korrekte? For nogle år siden opdagede min kone og jeg ved vores gennemgang af vores bidragskvitteringer, at en check på tiende, som vi havde udskrevet i juli, aldrig var blevet afleveret til Kirken. Vi rettede straks op på den fejl.

En gennemgang af Kirkens optegnelser. Ved hver aprilkonference træder formanden for Kirkens revisionskomité frem og siger, at ud fra en gennemgang af Kirkens retningslinjer og revisionsrapporter er det komiteens medlemmers »opfattelse,

at Kirkens midler modtaget og anvendt i året, der [gik] … er blevet varetaget i overensstemmelse med åbenbaringerne og Kirkens fastlagte retningslinjer og procedurer« (»Rapport fra Kirkens revisionskomité«, *Liahona*, juli 2000, s. 26). En vigtig del af denne gennemgang er, at vi kan se, om vores personlige optegnelse svarer til Kirkens optegnelse. Vi kan se, om vores bidrag er blevet opdelt, sådan som vi angav på tiendekvitteringen.

Nogle mennesker har spekuleret på, om det er nødvendigt at vente til årets allersidste dag for at sikre sig, at al indtægt er korrekt opgivet. Svaret er nej. Man lever lige så godt op til ånden i tiendeopgørelsen, hvis det foregår den 1. december som den 31. december. Vi kan fortsætte med at foretage tiendeindbetalinger efter tiendeopgørelsen, og wardssekretæren udarbejder en endelig oversigt over vores indbetalinger til og med den 31. december.

En mulighed for forpligtelse. Hvad nu, hvis man ikke er fuld tiendebetaler? Hvad nu, hvis man slet ikke har betalt tiende eller offerydelser? Interviewet med biskoppen eller grenspræsidenten kan være begyndelsen til omvendelse, en mulighed for at forpligte sig til at begynde eller til at rette op på tingene. Enhver, der forpligter sig til at yde de ofre, som Herren har befalet, modtager åndelig styrke og oplever personlig vækst gennem overholdelse denne beslutning.

Efter at Herren havde befalet sit folk at betale tiende, lovede han at åbne »himlens vinduer for jer og udøser velsignelse uden mål over jer« (Mal 3:10; se vers 8–12). De, der har oplevet opfyldelsen af dette løfte, kan bære vidnesbyrd om, at velsignelserne ofte er mere åndelige end økonomiske. Når Herren åbner »himlens vinduer«, så udøser han velsignelser, der er tilpasset hans børns individuelle behov.

Som biskop så jeg, hvor rige de velsignelser kan være. Store velsignelser kommer til dem, der trofast betaler tiende, og til dem, der trofast møder op til tiendeopgørelsen. □

En glædens tid

Julen, minder præsident Gordon B. Hinckley os om, »begyndte med englenes sang ved Betlehem«. Men ofte glemmer vi, at det liv, som vi fejrer ved juletid, »endte på det frygtelige kors på Golgata«. Præsident Hinckley bemærker, at »der ville ikke have været nogen jul, hvis der ikke havde været nogen påske. Jesusbarnet fra Betlehem ville blot være et barn som alle andre, hvis det ikke havde været for den forløsende Kristus i Getsemane have og på Golgata og opstandelsens triumferende realitet« (»Den forunderlige og sande beretning om julen«, *Liahona*, december 2000, s. 4, 6). ❦ Denne festlige højtid minder os om, at takket være Frelseren er kærligheden uendeligt meget stærkere end hadet, livets glæder kan overgå smerten og sorgen, og enkle udtryk for venlighed og omsorg kan ændre sindelag. På de følgende sider får vi små glimt fra sidste dages helliges tilværelse, som viser, hvilken god indflydelse kraften i »den forunderlige og sande beretning om julen« kan have på os – hvis vi blot giver den mulighed for det.

DETALJE FRA *KRISTUS I GETSEMANE*, AF HARRY ANDERSON; ILLUSTRERET AF BRIAN CALL

Min sidste jul i missionsmarken

Julio Cesar Sonoda

Det var min sidste jul i Rio de Janeiro Nordre mission i Brasilien. Snart skulle jeg vende tilbage til mit hjem andetsteds i Brasilien, og jeg glædede mig over juletiden. Min kammerat, ældste Barney, var amerikaner og havde kun været kort tid i Brasilien. Han kæmpede med hjemveen.

Vi havde arbejdet hårdt, men vi var ikke sikre på, hvordan vi skulle fejre jul. Vi håbede, at en familie ville invitere os hjem til jul, og til sidst var der da også en familie, som gjorde det. Men jeg tænkte på nogle af de andre missionærer i vores område. Under vores næste besøg i Vitória fandt min kammerat og jeg ud af, at ældste Jones og ældste Junot ikke havde nogle planer for julen. Jeg tænkte ved mig selv: *Disse ældster er min familie, mens jeg er på mission. Vi kan ikke lade dem sidde alene i julen.* Vi besluttede, at vi ville fejre jul sammen alle fire i Vitória.

Vi planlagde at tilberede en særlig middag juleaftten. Selv om vi ikke havde ret mange penge, vidste vi, at Herren ville velsigne os.

Juleaften nedfældede jeg mine følelser i min dagbog: »I dag er det den 24. december. Det har regnet meget, og jeg kan se, at min kammerat er meget trist. Han siger, at han savner de symboler på julen, som han er vant til fra sit eget land – sne, musik, juletræer og julepynt. Jeg kan forestille mig, hvor vanskelig hans jul må være, nu hvor han er så langt fra sin familie, sit folk og sine skikke. Det regner stadig, men ikke så voldsomt.«

Jeg kiggede på min kammerat og kunne fornemme hans hjemve. Jeg ville gerne muntre ham op.

På busturen til Vitória kunne vi se folk, der hastede af sted for at foretage deres juleindkøb. Vi kørte forbi et hus, der var oplyst med kulørte lys. Børn legede i haven. Jeg fik tårer i øjnene og kunne ikke

Vi dækkede bordet med hvid dug og pyntede med julekort, men selv det kunne ikke muntre os op.

sige noget til min kammerat, fordi jeg vidste, at jeg ville komme til at græde. Han så ud til at græde stille. For ældste Junot, ældste Jones og mig selv var dette den sidste jul i missionsmarken. Men det var ældste Barneys første, og jeg vidste ikke, hvordan jeg skulle trøste ham. På turen græd jeg flere gange, men skjulte det. Og min kammerat skjulte sine tårer for mig.

Vi steg af bussen og gik hen til de andre missionærers lejlighed. Vi skillingede sammen, og ældste Junot og ældste Jones gik ud for at købe ind. Da de vendte tilbage med maden, dækkede vi bord med hvid dug og servietter og pyntede op med julekort. Men selv dette gjorde os ikke i meget bedre humør.

Da ældste Jones opdagede det, foreslog han, at vi tog vores salmebøger frem og sang salmer til Herren. Vi sang en, og så en mere, og en mere. Og vi sang højere for hver gang. Jeg ville have, at hele nabolaget skulle høre vores sang og vide, at vi tilbad Herren. Vi begyndte at føle Herrens ånd.

Da vi havde sunget, læste ældste Jones et skriftsted om Kristi fødsel. Så læste vi alle fra skrifterne. Vi bar vore vidnesbyrd om Forløseren.

Da ældste Barney bar sit vidnesbyrd, forklarede han: »Jeg savnede alt det, jeg er vant til – sneen, juletræet, kalkunen og mit lands julemusik. Jeg glemte at tænke på Guds Søn, der fødtes i en stald.« Vi havde tårer i øjnene, for Ånden vidnede i vore hjerter, at vi havde tilbedt dagens Skaber. Vi takkede Herren for alt det, han havde givet os.

Det var min sidste jul i missionsmarken, men den første virkelige jul, jeg har oplevet.

»Til dit eget bedste«

Evelyn Cardinez, som fortalt til Aurelia S. Diezon

Jeg blev opdraget i Filippinerne af strenge, men kærlige bedsteforældre. Min bedstefars yndlingsvending var: »Det er til dit eget bedste«. Han brugte den, hver gang jeg var stædig eller ikke havde passet mine pligter. Han sagde altid, at det, som han bad mig om, ville forberede mig til at blive voksen. Selv om jeg ikke fuldt ud forstod, hvad han mente, fordi jeg var så lille, så adlød jeg ham – om ikke andet så for at undgå flere prædikener.

Mine bedsteforældre var religiøse. Da jeg var fem, vidste jeg, at der var en kærlig Gud, som velsignede os, når vi holdt hans bud. Vi gik altid i kirke om søndagen, og samlesang, læsning af Bibelhistorier og bøn var en fast del af vores dagligdag. Jeg følte mig både timeligt og åndeligt velsignet. Vi var glade og tilfredse.

Så skete der noget, der knuste mit fredelige liv, ligesom en uventet storm. Mine bedsteforældre døde uventet en jul, mens jeg var teenager. Den sorg, jeg følte, syntes for stedse at ødelægge enhver glæde og forventning til julen. Nogle måneder senere brændte mine forældres hus ned til grunden. Et år senere blev min mor invalid efter en bilulykke. Og så mistede min far sit job.

Trængslerne plagede mig som et uvejr. Da vi ikke havde ret mange penge, mistede jeg håbet om at få en uddannelse. Pligterne i hjemmet drænede mig for energi.

Jeg var forvirret og følelsesmæssigt og åndeligt mørbanket, så jeg begyndte at tvivle på Guds eksistens. Jeg begyndte at spørge, hvorfor han havde ladet al den modgang komme ind i mit liv, når jeg nu altid at stræbt efter at adlyde ham. De mange *hvorfor'er* plagede mig, og da jeg ikke fik nogen svar, gled jeg langsomt bort fra den kirke, som jeg havde kommet i. I mange år undersøgte jeg andre religioner for at finde svar og trøst, men intet stillede mig tilfreds.

En lys sommeraften inviterede en god ven mig til at møde de sidste dages hellige missionærer. Deres høflige hilsen og pæne fremtoning gjorde indtryk på mig, og deres navneskilte, som bar navnet Jesus Kristus, vakte min nysgerrighed. Et eller andet sted i min sjæl syntes en stille, men tydelig stemme at hviske: *Lyt til deres budskab. Det er til dit eget bedste.* Den velkendte vending gav genlyd i mit sind.

Mens jeg blev undervist, blev min tro på Guds eksistens langsomt

Jeg blev opdraget af kærlige bedsteforældre, som var meget religiøse. Men da de døde uventet og andre trængsler ramte mig, begyndte jeg at tvivle på Guds eksistens.

genoprettet, og jeg tog imod Jesu Kristi evangelium. Efter min dåb indså jeg, at mine mange spørgsmål var blevet besvaret. Jeg læste Herrens ord til profeten Joseph Smith i L&P 122:5–7: »Om du bliver kaldet til at gennemgå trængsel … alt dette skal give dig erfaring og tjene dig til bedste«. Jeg har indset, at jeg fik store velsignelser gennem mine trængsler, for de førte mig til Guds sande fold.

Når jeg ser tilbage på mine oplevelser, indser jeg, at de virkelig var til mit eget bedste, sådan som bedstefar havde sagt.

Fra trist til glad

Vera Jean Paffel

Da julen nærmede sig det år, var jeg både fysisk og mentalt udmattet. Mit ægteskab var endt sommeren før, og mine tre børn og jeg var for nylig flyttet hen i nærheden af universitetet, hvor jeg læste til lærer. Jeg havde ingen penge, og mine to sønner på 16 og 12 og min datter, der var i børnehavealderen, trængte til varmt tøj til vinteren.

Mens jeg læste til eksamen, blev jeg hele tiden forstyrret af tanker om min situation. Mine køkkenskabe var tomme, jeg havde kun få penge, og jeg var træt af at skulle være både far og mor for mine børn. Jeg havde haft et tempelægteskab, havde været aktiv i Kirken hele mit liv, og havde ønsket at gå hjemme og passe mine børn. Livet syntes så uretfærdigt.

Min første eksamen lå kl. 7.30. Jeg forlod vores lejlighed i håb om, at mine drenge ville huske at få deres søster i skole til tiden. Luften var kold, og himlen var meget mørk. Jeg skød genvej over kirkegården, mens jeg følte, at jeg var på vej til fiasko. Jeg havde tilbragt den halve nat med at læse og prøve at huske det, som jeg havde læst. Jeg følte mig for gammel til at konkurrere med de andre elevers unge, kvikke hjerner.

Mens jeg traskede gennem sneen, tænkte jeg på mine forældre, der skulle komme og hente os, så vi kunne fejre jul hos min søster i et hjem, hvor der var et stort juletræ og et bjerg af gaver. Og her havde jeg end ikke råd til at købe sko til mine

børn. Vreden voksede i mig. Da jeg nåede frem til den bygning, hvor jeg skulle op til min endelige eksamen, var jeg i elendigt humør. Jeg prøvede at koncentrere mig, men jeg syntes, at jeg klarede mig dårligt ved min eksamen. Jeg havde bare lyst til at tage hjem, gå i seng og blive der i to uger!

Jeg begyndte at sjoske hjem gennem sneen igen. Jeg standsede ved min datters skole for at hente hende, men hendes lærer sagde, at hun var gået hjem. Det var dråben! Jeg havde bedt hende om at vente på mig, og nu var jeg vred over, at hun ikke havde ventet. Da jeg trådte ind på kirkegården, fik jeg øje på hendes blå vinterfrakke titte frem bag en gravsten. Hun gemte sig for mig og ventede på, at jeg skulle gå forbi, så hun kunne springe frem og forskrække mig, men jeg var ikke i humør til sjov. Jeg gik videre og lod, som om jeg ikke så hende. Så hørte jeg hende råbe: »Mor, mor, vent på mig!«

Jeg vendte mig og var klar til at skælde hende ud, fordi hun ikke havde ventet. Men inden jeg kunne nå at sige noget, stak hun en konvolut i hånden på mig. »Mor,« sagde hun, »se, hvad jeg har lavet til dig i dag. Du må godt åbne den. Den er til jul. Jeg har lavet den til dig!«

Jeg lukkede konvolutten op, og inden i lå der et hjemmelavet julekort, hvorpå der med barnlig skrift var skrevet »Glædelig jul«. Hun havde tegnet julemanden, der fløj gennem luften, og små huse, der lå nedenunder. I hjørnet af kortet havde hun tegnet noget andet, nemlig et spædbarn. Det var ikke noget almindeligt spædbarn. Med gul farve havde hun tegnet streger omkring ham, der forestillede klare stråler fra himlen. Han havde også en glorie over hovedet, og med den klareste røde farveblyant, hun kunne finde, havde hun tegnet et stort smil på hans ansigt. Nej, det var ikke noget almindeligt spædbarn. Det var Jesusbarnet, det spædbarn, der voksede op og blev verdens Frelser.

Jeg så på Jesusbarnet. Jeg var blevet døbt i hans navn. Jeg tilhørte hans Kirke, som var blevet genoprettet på jorden. Det var i hans navn, at jeg bad om styrke, hjælp og vejledning. Han havde altid hjulpet mig. *Jeg elsker Jesusbarnet*, sagde jeg til mig selv.

Da jeg erkendte min kærlighed til ham, skete der noget vidunderligt. Selv om jeg før havde frosset, følte jeg nu varmen skylle ind over mig. Jeg kunne mærke hans kærlighed omslutte mig. Han elskede mig. Det gjorde han virkelig.

Jeg begyndte at tælle mine velsignelser, blandt andet mine børn. Aftenen før havde min 12-årige søn givet mig en dollar, som han havde tjent som babysitter, så jeg kunne købe brød og mælk. Og min lille datter, som stod foran mig – jeg havde ventet i syv år på det barn. Hvor havde hun dog været en stor velsignelse for mig.

Nu så hun op på mig, mens hendes brune øjne strålede af begejstring over julen. Hendes krøllede hår strittede ud under hætten på hendes frakke. Hendes lille næse var rød af kulde. »Mor, kan du ikke li' min tegning?« spurgte hun.

»Jeg er meget glad for din tegning,« sagde jeg. »Den er flot!«

»Hvorfor græder du så?« spurgte hun mig.

»Jeg græder, fordi jeg elsker dig og dine brødre meget højt. Jeg er glad for, at vi er en familie og kan være sammen i julen. Det er det, der betyder allermest i verden lige nu. Vi skal nok få en dejlig jul.«

Jeg tog min datter i hånden, og så begyndte vi at synge julesange, mens vi dansede ned ad den snedækkede sti.

Der er gået mere end 30 år siden den særlige jul. Jeg bestod min eksaminer og blev skolelærer. Men det, jeg lærte den jul, har varmet mig mange gange siden, når jeg tænker på den kærlighedsgave, der rørte mit hjerte den dag. □

Jeg lukkede konvolutten op, og inden i lå et hjemmelavet julekort. Min datter havde tegnet et billede af et spædbarn i hjørnet. Men det var ikke noget almindeligt spædbarn.

Merry Christmas

Hvis bare...

Du kan ikke opfylde dit potentiale, hvis du hellere vil være en anden.

(Se 2 Mos 20:17; 1 Tim 4:14; Alma 29:3, 6).

FOTOILLUSTRATION: JOHN LUKE

LIAHONA
2000 indeks

Emner står med store bogstaver.
Titler står i kursiv.
L=Lille Liahona

Liahona udgives af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige på 42 sprog. I 2000 blev tidsskriftet udgivet månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, koreansk, kinesisk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk; seks numre (jan., apr., jun., jul., okt. og dec.) på cebuano, indonesisk, russisk, tagalog, thai og ukrainsk; kvartalsvis (jan., apr., jul. og okt.) på bulgarsk, fijisk, ilokano, kiribati, tahitisk, tjekkisk, ungarnsk og vietnamesisk; tre numre (apr., jul. og okt.) på polsk og rumænsk; to numre (apr. og okt.) på albansk, armensk, haitisk, hiligaynon og malagassisk; et nummer (apr.) på estisk, litauisk, lettisk og islandsk; og et nummer (okt.) på mongolsk.

A

B

I

J

K

N

O

P

R

S

U

V

W

Y

Z

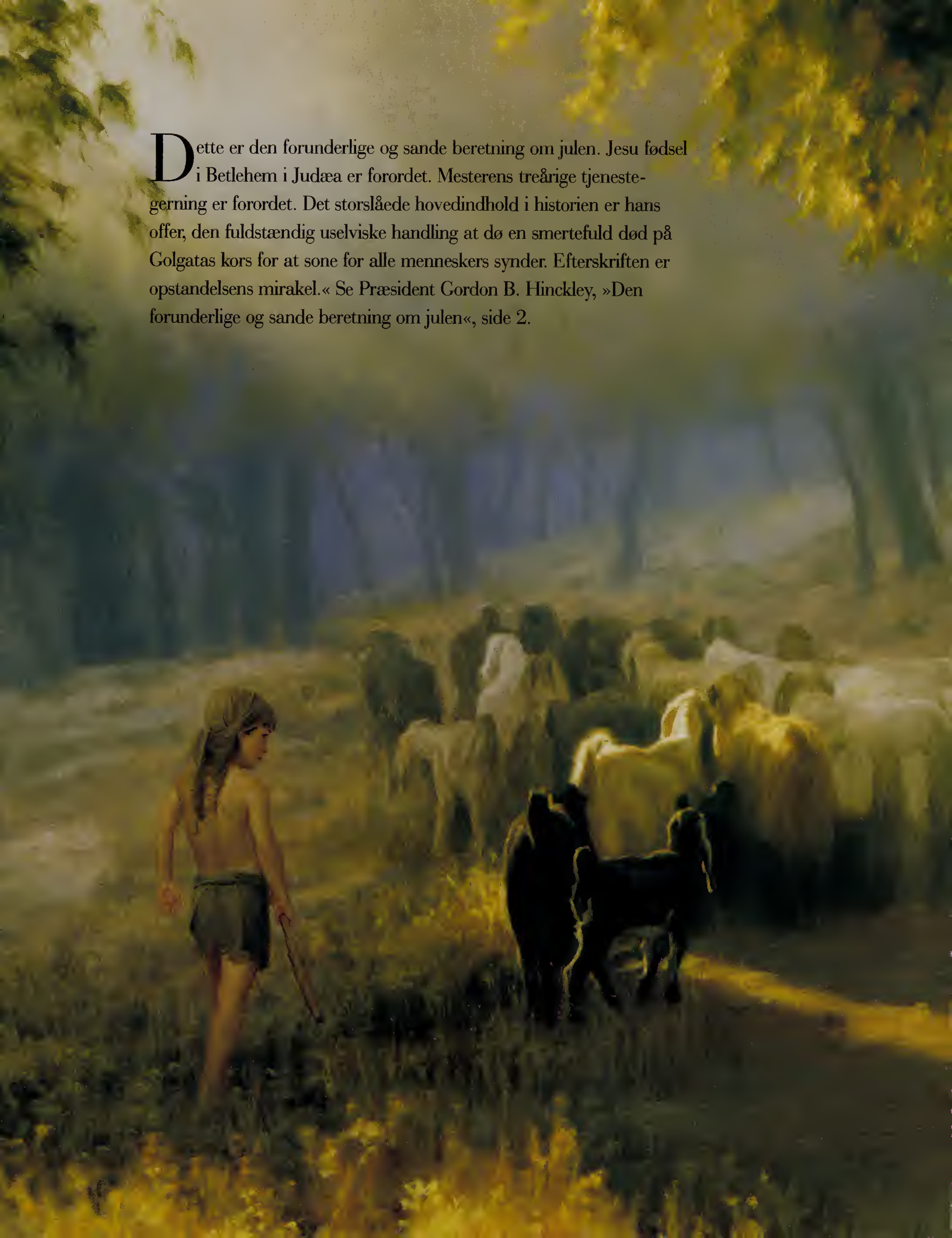
Æ

Å

***Rejs dig, Alma*, af Walter Rane, gengivet med tilladelse fra Kirkens museum for de sidste dages helliges kunst og historie, femte internationale kunstkonkurrence**

»Medens de gik omkring og søgte at ødelægge Guds Kirke og stred mod Gud, da viste en Herrens engel sig for dem, og han kom ned som i en sky, og han talte som med en tordenrøst, som fik jorden, som de stod på, til at skælve. Og så stor var deres forbavselse, at de faldt til jorden« (Mosiah 27:11–12).

Dette er den forunderlige og sande beretning om julen. Jesu fødsel i Betlehem i Judæa er forordet. Mesterens treårige tjenestegerning er forordet. Det storslåede hovedindhold i historien er hans offer, den fuldstændig uselviske handling at dø en smertefuld død på Golgatas kors for at sone for alle menneskers synder. Efterskriften er opstandelsens mirakel.« Se Præsident Gordon B. Hinckley, »Den forunderlige og sande beretning om julen«, side 2.